ЧАСОПИС УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16)

№ 2 (221)
ЛЮТИЙ
2023 РОКУ

ВІРЯНИ РІВНЕНСЬКИХ ЦЕРКОВ ВЗЯЛИСЯ ВІДБУДОВУВАТИ СЕЛО НА ХЕРСОНЩИНІ, ВІД ЯКОГО ЛИШИЛАСЯ ЛИШЕ НАЗВА

90 волонтерів з п'ятидесятницьких церков Рокитнівського та Сарненського районів на Рівненщині працюють на відбудові села Олександрівки Херсонської області.

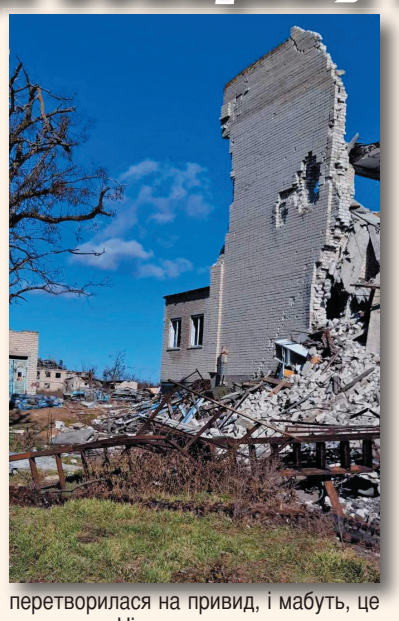

Село Олександрівка розташоване на березі Дніпровсько-Бузького лиману і було звільнене у листопаді минулого року. Після деокупації туди відкрили дорогу, і те, що побачили люди, жахає. Це один із найбільш зруйнованих населених пунктів не лише в Станіславській громаді, а й по всій території правобережної Херсонщини.

Населення Олександрівки до війни налічувало трохи більше двох тисяч осіб. «Сьогодні життя у вщент зруйнованому селі неможливе. Лиш декілька сімей продовжують тут якось жити, але більшості повертатися нікуди. Олександрівка перетворилася на привид, і мабуть, це надовго...» Ці слова прозвучали в одному з інтерв'ю з очевидцями, записаному ще кілька місяців тому.

У селі, принаймні на центральній та навколишніх вулицях, немає жодного вцілілого будинку, різною мірою постраждала кожна садиба. Руйнування здебільшого дуже значні, відновлювати такі будинки вкрай складно. Лиш декілька хат вистояли під обстрілами, втративши вікна та зазнавши незначних пошкоджень. Господарі закрили вікна плівкою, як могли, залатали дірки, і тепер лиш дим із коминів свідчить, що життя там триває.

20 лютого кілька автобусів з добровольцями з Рівненщини вирушили на схід України, щоб почати відбудову зруйнованого села. Поїхали не з пустими руками, а попередньо зібрали кілька фур із дровами та будівельними матеріалами. На місці організували польову кухню та завезли продукти для військових і мешканців навколишніх сіл.

Координує цю гуманітарну експедицію єпископ Володимир Бричка. «Не перестаю дивуватись тому, з якою щирістю

молоді брати з Рівненщини щоразу відгукуються, щоб взяти участь у відбудові постраждалих населених пунктів. Зокрема й цього чи не найбільш зруйнованого села України», — каже Володимир Дмитрович.

Відновлювальні роботи лише почалися, а результати вже можемо спостерігати.

Олександр Геніш.

(НЕ)ДАРЕМНА ЖЕРТВА

Коли у військових запитують, про що вони сьогодні найбільше переживають, то часто їхні відповіді дуже схожі. Вони говорять, що, попри уявлення багатьох людей у тилу, їм найбільше дошкуляє не нестача продуктів, набоїв чи іншого спорядження, не перебування в постійній небезпеці та загроза загибелі, навіть не туга за рідними — а думка про те, чи не буде даремною та висока ціна, яка платиться щоденно. Ціна життів і здоров'я найкращих, найсміливіших, найсвідоміших громадян. Чи не станеться так, як уже бувало не раз, — що ці жертви знецінять недобросовісні чиновники, нівелюють проросійські реваншисти, забудуть люди, які не знають власної мови та історії, і шанс на реформи та зміни знову буде втрачено...

Чи не стане даремною жертва багатьох волонтерів, спонсорів, військових-християн? Чи є загалом усвідомлення, заради чого всі ці боротьба, втрати, страждання? На жаль, навіть деякі християни після початку повномасштабної війни дозволяли собі говорити: «Якось будемо жити, яка різниця, під якою владою?..» Очевидно, забуваючи про цінність свободи слова, свободи совісті, свободи віросповідання.

Війна не лише показала величезний потенціал служіння, яким володіє Церква, а й вивела на світло багато внутрішніх проблем, зокрема кризу богослов'я. Упродовж восьми років війни багатьом громадам не вдалося вибудувати ясного віровчення щодо актуальних питань капеланства, ставлення до зброї, прощення, творення миру тощо.

Як ніколи відчувається брак освіти, зокрема непідготовленість служителів до душпастирства військових та їхніх сімей. Те саме стосується численних питань благовісту, соціального служіння, праці з психічно травмованими переселенцями. Та й загалом виявився ряд неопрацьованих питань щодо повноважень і обов'язків служителя під час кризових ситуацій.

Зависли в повітрі пророцтва, які не збулися, разом із пророками, що їх виголосили. Оголилася справжня духовність багатьох християн. Духовність, як виявилося, полягає не лише в голосних молитвах та побожному вигляді, а й у здатності зберігати спокій під час небезпеки, приймати тверезі рішення у світлі Божого Слова, не йти проти власного доброго сумління, не боятися назвати речі своїми іменами й виступати проти неправди та насильства.

Чи будуть зроблені висновки і переоцінені пріоритети? Чи зроблять ці всі події Церкву далекогляднішою, такою, що випереджує кризу, а не постійно наздоганяє згаяне? Відповідь на ці запитання й визначає те, за що ми сьогодні боремося, хтось — молитвами, хтось — пожертвами, а хтось — працею чи зброєю.

І ще одна аналогія між суспільним і церковним життям. Власне, люди, які вже сьогодні думають про майбутнє й не хочуть, щоб все було надаремно, виступають із різними законодавчими ініціативами. Чи не варто було б запровадити такий самий іспит або принаймні обов'язкове навчання — тільки, скажімо, із основ богослов'я, історії Церкви — для людей, які мають бажання зайняти церковні посади та брати активну участь у житті громади?

Здебільшого при виборі служителів звертається увага на їхню віру й побожне життя, що не менш важливо. Але віра й знання — це два крила, які формують світогляд. І, як показує практика, слабкість одного з них найчастіше призводить до серйозних наслідків, які дають про себе знати десятиліттями.

Тож плекаємо надію, що трагічні події, які переживає Україна, стануть поштовхом і для християн — щоб стати свідомішими та відповідальнішими у своєму покликанні.

«Благовісник».

ПОНАД СІМ ТИСЯЧ ТОНН ГУМАНІТАРНОЇ ДОПОМОГИ ПЕРЕДАЛИ ПОСТРАЖДАЛИМ ЛЮДЯМ ЧЕРНІВЕЦЬКІ ЦЕРКВИ

18 лютого у Чернівцях, у церкві «Вефіль», відбулася звітна конференція Чернівецького обласного об'єднання УЦХВЄ.

Старший пресвітер Роман Онуфрійчук прозвітував про діяльність церков області у 2022 році і представив молодих служителів, рукопокладених торік.

Церкви області надали значну допомогу нужденним, перш за все ВПО. Згідно зі статистикою церкви прийняли транзитом десять тисяч людей, 2400 евакуювали із зон проведення бойових дій.

Більше семи тисяч тонн гуманітарних вантажів передано у східні регіони України. Майже 80 тонн роздано вимушеним переселенцям у Чернівецькій області. Значну частину зібраної допомоги чернівецькі церкви передали військовим. Для ЗСУ доставили 12 автомобілів, понад 200 бронежилетів та інших засобів захисту.

Учасники конференції затвердили план діяльності на рік та розглянули нові проєкти об'єднання. Привітали українських братів і сестер і гості з Румунії.

Старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко виголосив завершальну проповідь, у якій розкрив секрети трьох джерел сили служителя та будь-якого християнина.

«Перше джерело — це Біблія. Кожен служитель має досліджувати Слово, роздумувати над ним, щоб завжди мати що сказати людям. Друге — Дух Святий. Бог нам послав Розрадника, і потрібно цим користуватись. І, нарешті, третє джерело — в Імені Ісуса! Той, хто Його покличе, буде спасенний!» — підкреслив Михайло Паночко.

Він закликав присутніх черпати й віддавати силу, яку Бог дає для того, щоб ми служили іншим людям.

Ілля Світак.

«У ПЕРШІ МІСЯЦІ ВІЙНИ БУВ ОСОБЛИВИЙ ЧАС ДЛЯ ОСОБЛИВОГО, ЗОВСІМ ІНШОГО ЖІНОЧОГО СЛУЖІННЯ» — МИРОСЛАВА ДЕНИСЮК

Готуючись до цього інтерв'ю, пригадала конференцію «Щаслива мама», що відбулася в січні 2022 року у церкві «Спасіння» (с. Підгайці, передмістя Луцька на Волині). Тоді на захід зібралося 800 жінок. То був потужний старт, після якого минув рік. Як сьогодні живе та розвивається жіноче служіння в церкві — про це наша розмова з його лідеркою, бізнес-леді, засновницею інформаційного агентства «Світогляд» та мамою п'ятьох дітей Мирославою Денисюк.

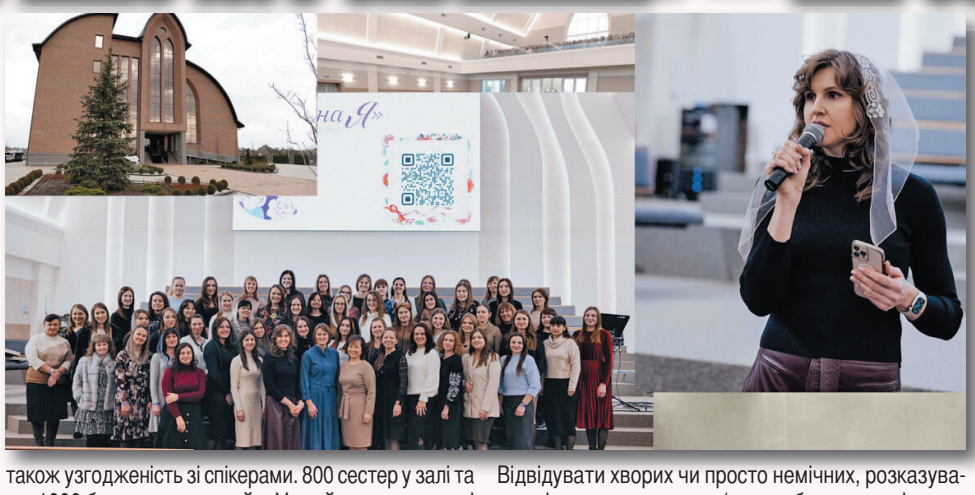

— Усі сестри з церкви «Спасіння» не раз зустрічалися для розв'язання господарських питань ще під час будівництва дому молитви. А через деякий час після офіційного відкриття жінки та дівчата нашої церкви через голосування довірили мені цю ланку роботи. Для мене було непростим рішенням погодитися, бо кожну справу стараюсь виконувати максимально ефективно й цього очікую від інших, що вимагає чимало часу. Я одразу всіх попередила, що маю складний характер і не маю досвіду в цьому служінні. Але за цей рік переконалась, що Богу не потрібні професіонали, Йому потрібні вірні працівники.

— Було страшно? Щось довелося переламати в собі?

— Ніколи не думала, що доведеться виступати перед великою кількістю людей. Хвилююся перед кожною зустріччю, ретельно готуюсь та молюсь за те, щоб не мій розум чи власне «я» проявлялися, а Божа мудрість.

— Перша багатолюдна конференція «Щаслива мама» відбулася 22 січня 2022 року. А 24 лютого того ж року розпочалася повномасштабна війна. Чи не сприйняли ви це як червоне світло від Бога, мовляв, не варто працювати в цьому напрямку.

— Щиро кажучи, ця надзвичайна конференція була першим заходом, який нам вдалось організувати. Вона стала яскравим свідченням того, що Бог веде буквально на кожному кроці. Тому абсолютно впевнена, що це Божа воля — проведення таких заходів. Була потужна підтримка від пастора церкви, від сім'ї, від лідерки жіночого служіння в області, а також узгодженість зі спікерами. 800 сестер у залі та ще 1000 були з нами онлайн. У якийсь момент мені здалося, що Бог говорив саме до мене через слова з Писання: «Не бійся, з Тобою бо я» (Ісаї 41:10).

Пізніше, за чотири дні до повномасштабної війни, ми мали прекрасну молитовну зустріч із сестрами. Звісно, день 24 лютого перевернув усі плани й проєкти. Церква повністю переключилась на допомогу в евакуації, і до квітня 2022 року не було спеціальних сестринських зустрічей. Однак сестри бачилися постійно — кожна робила, що могла. Думаю, що це був особливий час, який посприяв будівництву дружніх стосунків. Це був час зовсім іншого жіночого служіння. Але й молитовні тематичні зустрічі дуже важливі.

— Що надихало рухатись далі?

— Нещодавно я натрапила на виступ одного спікера, який радив починати жіночі служіння з маленьких груп. Добре, що не чула цього раніше. Для нас на старті ефективною виявилась саме та велика конференція, після якої було дуже багато прекрасних відгуків, що довго підтримували й надихали на нові ідеї.

— Поговорімо про тематику жіночих зустрічей. Можливо, ваш досвід пригодиться й іншим (цілі, форма проведення, результати, особливості).

— Напевно, тут немає універсальних рекомендацій. Важлива підтримка пасторів і служителів. Я часто роблю опитування сестер своєї церкви та насамперед орієнтуюся на них щодо тематики, форми проведення, а ще вважаю, що кожна жінка має талант, яким може служити. Це велика команда. Відвідувати хворих чи просто немічних, розказувати свідчення, молитися (маємо безперервні молитовні ланцюжки), допомагати з підготовкою до різних заходів, щось купити чи навіть залишитися, щоб прибрати після заходу.

З літа почали відвідувати мам із новонародженими дітками. Приходимо зі своїми смаколиками, ближче знайомимося, спілкуємось. Думаю, не треба боятися щось починати нове і зупинити те, що неефективне.

Ще до війни провели кілька організаційних зустрічей з командою, де готувалися на триденний ретрит у травні. Було все готово — від теми до детальної програми, заброньоване місце проведення. На три дні окремо зібрати жінок у воєнний час було вже не актуально, тому вирішенням став одноденний табір неподалік. Звісно, і тема «Сила по Божому Слову» стала для всіх своєчасною. Потім були зустрічі для певних категорій жінок.

Одна з «секретних» умов моєї підготовки — знайти людей, з якими обговорюю деталі й вислуховую поради, перш ніж складаю остаточну концепцію для кожного заходу. Обов'язково цей план включає молитву — як особисту, так і в групі людей, що погодились підтримувати.

— Після кожної зустрічі ви проводили анонімне опитування за допомогою Google Форм. Які відгуки, як це допомагає при створенні нових проєктів?

— Завдяки опитуванню можна зрозуміти, наскільки ефективним був захід. Майже завжди знайдеться хоча б одна незадоволена людина. Я ціную конструктивну критику, раджусь при підготовці з більш досвідченими спікерами, а також ціную їхні відгуки після семінарів. Як правило, негативні відгуки мають емоційний характер: неможливо виправдати сподівання усіх людей. Хоча, звісно, після кожної зустрічі роблю аналіз, що можна було б зробити краще. Стараюсь не бути занадто суворою до себе, бо від надмірної самокритики можна втратити натхнення.

— Розкажіть про служіння для дівчат-підлітків «Перлина» у церкві «Спасіння». Яка його мета, форма та тематика?

— Вивчаючи відгуки після заходів, ми отримали особливе відкриття: потрібно максимально охоплювати різні групи жінок: від підлітків і до найстарших. Вдалося віднайти хорошу й продуману програму для підлітків, а також чудову команду, яка горить служінням. Усі зустрічі «Перлини» різні, особливі та неповторні.

— Поділіться своїми планами на майбутнє.

— Напевно, це не стільки плани, як мрії (з огляду на події в країні). Хочеться проводити ретрити для жінок, а ще багато різних семінарів, попрацювати в маленьких групах, відновити ранкові недільні молитви та створити велику команду жінок, яка зможе служити багатьом іншим.

— Не всі можуть організувати такі масштабні заходи...

— Для кожного часу є свої події. Не думаю, що треба щось дублювати. Треба молитися, щоб Бог діяв. Це основне.

— Що б ви порадили жінкам, які шукають «свого» служіння?

— Вважаю, що страх поразки, думки про те, що щось не вийде або вийде не так, як сподівалось, — найбільший ворог у будь-якому служінні. Головне — перемагати це і не намагатись бути досконалою. Не треба тягнути все самостійно, поруч можуть бути люди, які з радістю підкажуть і допоможуть.

Особисто для мене хорошою школою була моя сім'я, час, коли з маленькими дітками читали біблійні історії, молилися одне за одного, співали й проводили разом багато часу. З'ясуйте, що у вас виходить найкраще, запитайте про це у найближчих. Я завжди тримаю в пам'яті притчу про терновий кущ. І звідти короткий висновок: будь там, де тебе хоче бачити Бог, бо, цілком можливо, ти не на тому місці з тих самих причин, що і в притчі з дев'ятого розділу Книги Суддів.

Розмовляла Наталія Носалюк.

ПОЛЮБИ ЛІКАРЯ

«Вітає вас Лука, улюблений лікар...» (Кол. 4:14).

Чому апостол Павло назвав Луку улюбленим лікарем. Може, за фаховість? Адже Павло мав фізичні недуги і міг часто потребувати медичної допомоги. Або ж Лука просто був хорошим християнином... Думаю, і те, і те. Коли Павло двічі опинився в ув'язненні, Лука єдиний не залишив його. Ще знаємо, що Лука не був євреєм і, найімовірніше, походив з Антіохії.

А тепер замислімося — чому серед віруючих так багато недужих? Із Писання дізнаємося, що основна причина хвороби — гріх, непослух Богу. У 28-му розділі Повторення Закону говориться: якщо людина слухатиметься Господа, то на неї прийдуть численні благословення, а ні — то прокляття. А в Книзі Вихід читаємо: «І будеш служити ти Господеві, Богові своєму, і Він поблагословить твій хліб та воду твою, і з-посеред тебе усуне хворобу. У твоїм Краї не буде такої, що скидає плода, ані неплідної. Число твоїх днів Я доповню» (23:25-26).

Причиною хвороби може бути недостойна участь у Господній Вечері: «Нехай же людина випробовує себе, і так нехай хліб їсть і з чаші хай п'є. Бо хто їсть і п'є негідно, не розважаючи про тіло, той суд собі їсть і п'є! Через це поміж вами багато недужих та хворих, і багато-хто заснули» (1 Кор. 11:28-30).

Ще одна причина — коли Бог не може іншим способом достукатися до людини. «Бо Бог промовляє і раз, і два рази, та людина не бачить того: у сні, у видінні нічному, коли міцний сон на людей нападає, в дрімотах на ложі, тоді відкриває Він ухо людей і настрашує їх осторогою, щоб відвести людину від чину її, і Він гордість від мужа ховає, щоб від гробу повстримати душу його, а живая його щоб не впала на ратище. І карається хворістю він на постелі своїй, а в костях його сварка міцна» (Йов 33:14-19).

Не можна сказати, що всі хворі — грішники. Сказати, що всі негідно беруть участь у причасті — теж не маємо права. Тоді чому? Залишається третя причина — коли Бог через хворобу щось говорить людині...

Ключ до розуміння

Якось в апокрифічній книзі Премудрості Ісуса, сина Сираха, я прочитав: «Вихованій людині вистачає мало, — тож і на ложі своїм не сопітиме: бо здоровий сон, коли живіт поміркований: людина, вставши вранці, є сама собою; тяжке ж безсоння, нудоту, болі нутрощів — має людина, яка не знає наситу» (31:19-20). «Сину, за життя випробовуй себе самого: зважай, що лихе для тебе, й тому не віддавайся. Не всяка бо річ користь приносить, і не кожному всяка річ до вподоби. Не насичуй себе будь-якими ласощами, не накидайся на страви, бо ж ніяк не здорово — їсти понад міру, і ненасить провадить до важкої недуги. З-за ненажерства численні вже вмерли, хто ж зважає на себе — життя своє продовжує» (37:27-31).

Та це ж ключ до розуміння багатьох недуг серед віруючих! Коли людина хворіє, варто подивитися, як вона харчується. При правильному харчуванні багато хто забуде про свої болячки. «Не зловживай ласощами», — каже син Сираха. Бізнес пропонує велике різноманіття продуктів — очі розбігаються... Тож мимоволі почнеш відвідувати лікаря і полюбиш його!

Багато людей забули, що таке піст. Звичайно, є церковні пости. Але небагато хто практикує піст хоча б раз на тиждень. А це, поряд із духовним змістом, дає відпочинок системі травлення і зміцнює здоров'я.

Ще одне, над чим ми рідко замислюємося. Якщо хочете бути здоровими — пийте воду! Навіть під час посту. Є різні види посту: повний (без їжі й води) та неповний (без їжі, але з водою). І люди чомусь думають, що ось такий повний піст приємніший Богові.

Та якщо ви не розумієте, що піст — це вияв покори та послуху Богу, а думаєте, що це важіль, яким можна натиснути на Бога, то ніякого результату не буде. Піст має два аспекти — фізичний та духовний. І духовний — на першому місці.

Рухайтеся і потішайте!

Подумаймо: як Ілля міг бігти перед колісницею Ахава від Кармелу до Ізреелу. Це ж 45 кілометрів! Хто з нас здатний на таке? Ви можете сказати, що то рука Господня була на Іллі! Справді, так. Але задумаймося: він три з половиною роки дуже скромно харчувався і став таким рухливим і легким, що міг бігти перед кіньми.

Думаєте, ворона здатна багато м'яса принести? Чи, може, вдова годувала його? Сучасні реалії обмежили нас у русі — автомобілі, автобуси, зайва вага... І що виходить? Кров не проходить до капілярів, мерзнуть руки та ноги. Знаєте, в який час доби трапляється найбільше інфарктів та інсультів? Вночі — коли людина нерухома. Якщо хочете прославити Бога своїм здоров'ям і ще послужити Йому — рухайтеся!

Писання також каже: «Радісне серце лице веселить, а при смутку сердечному дух приголомшений» (Пр. 15:13). Медики спостерігають, що веселі люди, оптимісти швидше з лікарні виписуються. А похмурі, які часто накручують себе, одужують набагато довше. «Язик премудрих — то ліки» (Пр. 12:18), він лікує і того, хто говорить, і того, хто слухає. Якщо ви не знаєте, що сказати, будь ласка, не ходіть відвідувати хворих. Не ятріть їхнього серця. Ідіть, якщо маєте слово втіхи.

Не лікар і ліки, а — Бог

Що ж робити, якщо час уже втрачено і людина захворіла? Недаремно Писання каже, що «лікаря не потребують здорові, а слабі» (Лк. 5:31). У тій же книзі Премудрості говориться: «Сину, в недузі твоїй не побивайся, лиш молись до Господа, і він тебе оздоровить. Провину відкинь, свої руки випростай, від усякого гріха очисти своє серце... А й лікаря примісти, бо й він Господом створений: хай тебе не полишає, бо й його ти потребуєш; стається не раз, що одужання в їхніх руках перебуває. Та й їм слід так само до Господа молитись, щоб ними він зволив подати полегшення і принести одужання для рятунку життя» (38:9-10,12-14).

Цікаво, що син Сирахів далі акцентує: «Той же, хто грішить супроти свого Творця, нехай потрапить лікареві в руки» (38:15). Ось і причина хвороб.

А взагалі, Бог дав людині певний запас здоров'я. І його вистачає надовго — на 70-80 років і навіть довше, якщо людина буде мудро ставитися до свого тіла. Цей потенціал здоров'я треба підтримувати, і тоді не потрібен буде лікар. Не будьмо безпечними та недбалими.

А коли ми буваємо недбалими? По-перше, коли грішимо. По-друге, коли гордуємо лікарями. Тільки коли вже припече — йдемо, але виявляється, вже пізно, хвороба запущена. Тож краще звернутися раніше, ніж пізніше.

Пам'ятаймо, що здоров'я дає Господь. Писання каже: «Я Господь, Лікар твій!» (2 М. 15:26). І перш за все під час хвороби необхідне сповідання та покаяння. Потрібно поведінку змінити, адже саме через неправильний спосіб життя людина часто отримує хвороби. А далі: «Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє Ім'я» (Як. 5:14).

Скільки разів ви запрошували пресвітерів додому для молитви? До кого біжите насамперед? До Бога чи в поліклініку? А в поліклініці, буває, нічого не знаходять. І не знайдуть, якщо причиною є гріх.

Усе ж важко сказати, що ми повністю чисті. Завжди щось знайдеться. Якщо сам не згадаєш, Святий Дух підкаже. І після покаяння Бог зцілить від недуги. І так само дайте місце лікарю — іноді хвороба запущена. Іноді пухлину треба видалити. Але якщо лікар прописав ліки, то не приймайте їх, надіючись на ліки. Візьміть їх у руки й помоліться: «Боже, я вірю, що Ти допоможеш мені через ці ліки!». І тоді буде результат. Тому що не лікар і ліки на першому місці — а Бог! Якщо Бог у центрі всього, то навіть «грудка фіґ» допоможе, як було з царем Єзекією.

Тіло людини — храм Святого Духа. І цей храм має бути в зразковому стані — як духовно, так і фізично. Так подовжиш своє життя на багато років, зберігаючи працездатність, і перейдеш у вічність, насичений днями.

Йосип Бейня.

ХТО ТИ?

Як писав Генріх Гейне: «Війна жахлива, та все ж вона відкриває духовну велич людини, яка кидає виклик своєму найстрашнішому ворогу — смерті». І справді, перед обличчям смерті людина лишається такою, якою вона є. Усі маски й удавані ролі нівелюються, а на поверхню виходить духовна велич чи вбогість.

Сьогодні війна безумовно торкається кожного українця. І кожному беззвучно ставить свої незручні запитання. Здебільшого ті, на які не було часу відповідати в мирному житті. Адже часто справді важливі речі губляться серед термінових буденних справ. І одне з найголовніших питань війни: «Хто ти?».

Коли почалося повномасштабне вторгнення, я, як і, напевно, більшість людей, на кілька днів випав із реальності. Потім стан шоку змінився станом розгубленості. Відчайдушно хотілося чимось допомагати для спільної перемоги, щось робити, але що? Молитися, перераховувати кошти, допомагати продуктами й речами першої необхідності?.. Ну, добре, а що далі?

Кілька днів я провів, тиняючись від одного волонтерського центру до іншого, шукаючи, чим можна бути корисним у цей час. На цьому етапі зрозумів свій перший урок: по-перше, у кризовий період дуже важко влитися в якусь нову команду — тебе не знають і до кінця не довіряють, що природно. По-друге, мало де потрібні «різноробочі» — найперше цінуються люди з певними вже прокачаними здібностями, зв'язками, актуальними ресурсами.

Я ж мав досвід волонтерства тільки в досить вузькому церковному середовищі. Тож дізнавшись про актуальні починання церкви в гуманітарній царині, приєднався до них. Тут був наступний урок. Почергувавши кілька днів на сортуванні продуктових вантажів, спостеріг дві речі: по-перше, людей для цієї роботи вистачає; по-друге, тут особливих вмінь не потрібно і мене може замінити практично будь-хто.

Як не парадоксально, врешті-решт мої поневіряння привели мене назад до моєї професійної галузі — християнської журналістики. По-перше, тому, що після кількатижневої паузи знову запрацювала редакція, переорієнтувавшись на інформаційну підтримку нових місіонерських проєктів, які виникли як відповідь на потреби переселенців та постраждалих від бойових дій. По-друге, зрозумів, що саме тут, де найбільше знаю та вмію, я і зможу бути найпродуктивнішим. Так, можливо, це не найнеобхідніша праця під час війни. Але тут від мене точно в рази більше користі.

«Хто ти?» — дуже важливе питання, яке ставить нам війна. Від відповіді на нього залежить, чи буду я метушитися, роблячи багато шуму з малим ефектом, чи швидко зорієнтуюся й візьму найраціональніший напрямок. Знемагатиму від почуття вини за те, що роблю недостатньо, чи зосереджуся на конкретному, хай навіть маленькому внескові з упевненістю, що він теж важливий.

По суті це питання усвідомлення власного покликання. Людина, яка потурбувалася, щоб розібратися в собі в належний час власного дорослішання, у час кризи не буде дезорієнтованою, вона просто дещо переформатує — і продовжуватиме ту справу, яку робила до цього. По суті, в часи кризи покликання — єдине, що має значення, воно визначає всі рішення, решта — дрібниці, які втрачають сенс.

Хто ти як громадянин?

Уранці 24 лютого мені зателефонував друг і запропонував їхати з ним за кордон. Я відмовився. Для цього в мене не було ні причин, ні підстав. Тут моя сім'я та друзі, як я можу їх лишити? У голові, яка розколювалася від болю, було нерозуміння: чому я взагалі маю кудись тікати зі свого дому? Можливо, це від шоку, але видобути якусь відповідь не вдавалося. У серці вирувала буря емоцій. Разом із сильною тривогою було якесь чітке відчуття безкомпромісності долі й вибору. Відчуття перебування на боці правди, за яку хоч і страшно, але варто боротися. Відчуття цінності свободи куди вищої, ніж цінність безпеки.

Я ніколи не засуджував тих, хто виїхав з України колись чи тепер. Вважаю, що кожен має суверенне право розпоряджатися власним життям. Не можу сказати, що сам не поїхав би в мирний час, якби трапилася нагода. Але й зрозуміти людей, які постійно нарікали на владу, а самі не робили нічого, щоб якось змінити ситуацію, не можу. Тим більше тих, які називали себе аполітичними. Адже це, з одного боку, ілюзія, неможливо бути аполітичним, навіть відсутність вчинку — теж вчинок. З іншого боку — це звичайна безвідповідальність, не бути в курсі політичних подій — те саме, що не цікавитися життям своєї сім'ї. Це дозвіл іншим робити вибір за тебе.

Розумію, непросто бути готовим на самопожертву у країні, яка ніяк не може вилікуватися від бюрократії, корупції, політичної незрілості... Але ж винні в цьому і ми самі, коли піддаємося правилам брудної гри замість того, щоб протистояти хоча б на своєму рівні. Тим більше, що останнім часом в Україні розкрилися стільки чудових людей, з яких хочеться брати приклад, які започаткували нереальні проєкти й довели, що можна чесним шляхом досягати успіху, переламувати систему. Я вже не кажу про чудеса, які роблять волонтери під час війни. Тож тепер немає виправдання тим, хто каже, що всі зусилля марні й нічого тут не вдієш.

На цьому фоні війна змусила глибше замислитися над власною ідентифікацією в багатьох питаннях. Чи можу я назвати себе патріотом? Який внесок я зробив і готовий зробити в майбутньому в спільну боротьбу? Так, я люблю свою країну, її людей, культуру. Стараюся чесно працювати, не давати хабарів, ходити на вибори, брати участь у суспільному житті, волонтерити... Але чи готовий я померти, захищаючи Україну?

І ось тут я отримав один із найболючіших для себе уроків війни: недостатньо просто мати хороші принципи, навіть висловлювати їх — якщо ти не готовий їх відстоювати, це великою мірою порожні слова. У перші дні повномасштабної війни я кинувся проходити курси тактичної медицини, користування зброєю — і зрозумів, що цього потрібно було навчитися давним-давно. Я не використав для цього мирного часу, і тепер — морально й фізично — неготовий до війни.

Хто ти як християнин?

Криза, ніби збільшувальне скло, показує плюси й мінуси будь-якої будови. Церкви, які завжди були налаштовані на зміни, швидко переорієнтували формат служіння відповідно до нових викликів і сяяли, як місто на вершині гори. Туди бігли люди під час обстрілів, там годували, зігрівали, допомагали з евакуацією й житлом. Закриті громади стали виглядати ще моторошніше. Одні зачиняли двері храмів і припиняли будь-яку активність, інші щось робили, але вимушено, неприродно, часто ранячи тих, кого мали би підтримати. Тож для багатьох людей війна поставила питання: чи можеш ти далі залишатися в цій громаді?

Як і сказано в Писанні, діло кожного перевіряється вогнем. Справжньою цінністю в обставинах, які щомиті загрожують смертю, стала особиста віра, духовна зрілість, реальність стосунків із Богом. Завдяки цьому люди проходили, здавалося б, непосильний шлях страждань і скорботи. Відкривали в собі здатність до самопожертви. Усі традиції миттєво відійшли далеко на задній план. Усі, хто був лише формальним прихожанином, розгубилися, піддалися паніці, втратили орієнтири... А декотрі спокусилися словами Христа й навіть зрадили істину за 30 срібняків. Війна чітко оголила неправдивих пророків. Не склали іспит багато служителів. Хтось показав себе як справжній пастир, що до кінця залишається з отарою. Хтось — як наймит, який бачить вовка й утікає.

Те, на що якось можна було заплющувати очі в спокійні часи, особливо щодо теології, під час війни яскраво вирізняється своєю дикістю. Викривлене Євангеліє незрілих християн займає покірну позицію, примушує жертву любити своїх убивць, вишукує гріхи й причини, за які Бог нібито її карає, закликає до покори злу, використовує момент кризи, щоб змусити беззахисну людину каятися й молитися. Особливо потворних рис набувають небіблійні прояви пацифізму — коли церква засуджує тих, хто бере в руки зброю для захисту своєї землі, відмовляється за них молитися. Не тільки сама боягузливо ховається за спини так званих «грішників», а ще й безсовісно знецінює їхній подвиг.

Справжнє євангельське слово в темний період іноді сприймається не як щось належне, а як щось виняткове. І нерідко ті, хто наважується його проголошувати, дуже ризикують. Коли серед засилля обману речі називаються своїми іменами. Коли Бог відкривається як Милосердя і Справедливість. Коли послання Христа реалізується в щоденному служінні — в обіймах, сльозах, матеріальній і духовній підтримці, найчастіше без слів. Власне, у часи випробувань багато усвідомлюють значення справжньої, а не фейкової богословської освіти, якою могли погорджувати під час добробуту.

Найбільш вражаючим уроком для мене стало усвідомлення, наскільки ілюзорним і порожнім узагалі може виявитися християнство цілих конфесій, високих предстоятелів, тисяч людей. Наскільки непотрібним можуть стати для них Христос та ключові християнські цінності — правда й свобода. Наскільки скрученим у баранячий ріг може бути християнське сумління. Коли люди дозволяють собою маніпулювати в інтересах владних осіб, вибирають вірити брехні, служити пекельним ідолам, схвалювати відверте зло. І при цьому продовжують називатися учнями Христа. Російська церква, за винятком буквально одиниць, послідовно проходить усі щаблі відступництва, страшно навіть уявити, на що вона може перетворитися, якщо не зупиниться й не навернеться.

Хто ти як людина?

Екстремальні обставини показують, що ми за люди. Тоді виявляються всі справжні принципи, цінності та внутрішні мотиви. Це той випадок, коли запитання «хто ти?» найчастіше звучить постфактум, як риторичний зворот або навіть свого роду вирок. Адже нерідко рішення доводиться приймати настільки швидко, що спрацьовує не «правильна» версія мене, а справжня.

Напевно, наша нація давно не проходила настільки масового тесту на людяність. І здається, саме реакція на кризові періоди є нашим сильним боком. Вражає, наскільки згуртованими виявилися українці перед спільним ворогом — незалежно від мови спілкування, релігійної належності, соціального статусу... Надихає стійкість, сміливість, жертовність, креативність, неймовірний гумор перед лицем небезпеки. Вражають військові, волонтери, країни, які підставили плече. І, на противагу, вражають росіяни, які мовчать або виправдовують беззаконня своєї влади. Декого з них я раніше поважав за їхній талант чи позицію.

Тож у цих обставинах кожен із нас робить рішення — зберегти людську подобу чи піддатися тілесним слабкостям. Піклуватися про інших чи чекати уваги лише до себе. Поступитися чергою слабшому чи йти по головах, щоб отримати першим. Зробити знижку, здаючи в оренду житло для біженців, чи скористатися ситуацією, щоб нажитися. Віддячити за гостинність чи прийняти все як належне. Підтримати ближнього в його потребах чи обмежитись власним добробутом. Щодня перевіряється наша чесність, наша емпатія.

Війна запитує: «Хто ти, на чиєму ти боці?». Чи не намагаєшся всидіти на двох стільцях? Ти щирий із власним сумлінням чи шукаєш хитромудрі слова, аби тільки не висловитися прямо? Заступаєшся за добро й засуджуєш зло чи для тебе «не все так однозначно»? Ти той, хто називає війну війною, убивство вбивством, несправедливість несправедливістю, чи той, хто придумує будь-які виправдання для беззаконня. Той, хто не може мовчати, коли вбивають невинних, чи той хто воліє не бачити й не чути? Той, хто намагається зробити хоч щось, щоб не перемагало насильство, чи той, хто шукає будь-який привід, аби лишитися осторонь?

Я завжди вважав себе боягузом. І щодо фізичного болю, і щодо ризикованих рішень. Але ця криза яскраво показала мені ще один мій страх — страх втратити самоповагу. Парадоксально, але цей страх у моєму випадку часто переважає всі інші. Може, саме тому мені завжди важко було промовчати, пройти повз, незважаючи на наслідки, коли бачив несправедливість. І напевно, це єдиний страх, якого я б не хотів ніколи позбуватися. Бо він не дає скотитися до того, щоб переживати тільки за власну шкуру.

Мені не довелося пережити тих жахіть, які побачили багато моїх співвітчизників, тож, напевно, мої екзамени ще попереду. Дуже хочеться лишитися людиною, незважаючи на всі слабкості й негативні риси, яких у мені велика кількість. Вірю, тільки з Богом можна перемогти себе, змінити себе, знайти себе. Чого й усім бажаю.

* * *

Сьогодні я знову й знову ставлю собі запитання: «Хто ти?». Якщо в мирний час ще можна якось ігнорувати власне покликання чи займатися чимось близьким до нього, грати роль зразкового християнина, імітувати громадську діяльність, вдавати порядну людину, то війна показує, як все насправді. І тільки щиро давши собі відповіді на ці питання, можна скоригувати перекоси на шляху до внутрішньої твердості, однорідності, до усвідомлення, що й чому потрібно саме зараз робити, до звільнення від мук моральних та теологічних дилем.

Дмитро Довбуш.

НАВІЩО СТАРАТИСЯ?

Клайв Льюїс писав: «Складається враження, що Бог ніколи не робить Сам того, що може передоручити Своєму творінню. Він заповідав нам, щоб ми, не поспішаючи й не спотикаючись, робили те, що Він Сам міг би зробити миттєво й безпомилково».

Яскравий приклад — Церква Ісуса Христа, якій Бог доручив являти Його присутність у світі. Усі наші зусилля — це спроби виконати Боже доручення.

Кожен батько знає, як ризиковано щось доручати дітям; при цьому відчуваєш і радість, і тривогу. Дитина робить перші кроки. Спочатку вона тримається за руку батька, потім відпускає її,

потім падає й насилу знову стає на ноги, щоб зробити наступну спробу. Іншого способу навчитися ходити, на жаль, немає.

Безсумнівно, Церква не завжди виконує свою місію, робить серйозні помилки, тому що складається з людей, які, як завжди, «позбавлені слави Божої». Але Бог пішов на такий ризик. Кожен, хто, приєднуючись до Церкви, надіється знайти в ній досконалість, не розуміє, що таке ризик або що таке людина. Так і романтик тільки після одруження дізнається, що шлюб — це лише початок, а не кінець боротьби за любов. Нехай же і кожен християнин зрозуміє, що Церква — це тільки початок.

Композитор Ігор Стравінський якось написав твір, в якому дуже складна партія скрипки. Після кількох тижнів репетицій соліст підійшов до композитора й сказав, що не може того зіграти. Він старався з усіх сил, але партія занадто хитромудра, можна навіть сказати, неможлива для виконання. Стравінський тоді відповів: «Я розумію. Мені від вас потрібне лише звучання скрипки, яка намагається виконати цю партію». Щось таке, ймовірно, уявляв Собі й Бог, думаючи про Церкву.

Пастор Ерл Палмер захищав Церкву від нападів критиків, які говорили, що в ній багато лицемірів, її переслідують невдачі, вона не схожа на новозаповітну модель. Палмер тоді сказав: «Коли шкільний оркестр намагається зіграти Дев'яту симфонію Бетховена, результат завжди неприємний. Я не здивуюся, якщо під час кожного такого виконання старий Людвіг перевертається в труні, незважаючи на свою глухоту. Ви запитаєте: «Навіщо ж намагатися? Навіщо класти на бідних дітлахів непосильний тягар виконання безсмертної симфонії? Та ж навіть Чиказький симфонічний оркестр не може виконати її ідеально!». Відповім так: «Завдяки грі шкільного оркестру деякі слухачі вперше і востаннє в житті дізнаються, що Бетховен написав велику Дев'яту симфонію. Хоча гра далека від досконалості, проте для них це єдиний шанс почути Бетховенів шедевр».

Щоразу, коли я відчуваю якесь невдоволення на богослужінні, мені пригадується порівняння Ерла Палмера. Можливо, нам ніколи не вдасться зіграти свою партію так, як написав її Великий Композитор, але тільки завдяки нашому виконанню ці звуки може почути хоч хто-небудь на землі.

Церква є не для того, щоб розважати, робити людей нерішучими й вразливими, роздувати їхню зарозумілість або сприяти в пошуках друзів. Вона потрібна для того, щоб поклонятися Богові. З багатьох причин я ходжу в церкву. І вже перестав турбуватися про музику, порядок богослужіння та інші деталі, які так дратували мене в період пошуків. Я занадто багато уваги звертав на зовнішні атрибути, забуваючи про глибинний сенс поклоніння. А поклоніння веде до зустрічі з Богом.

Філіп Янсі.

СТРАХ І ХВОРОБИ

Усі хочуть бути здоровими. Ми ділимося секретами збереження здоров'я, рецептами ліків та оздоровчих дієт, шукаємо кваліфікованих лікарів. Але, виявляється, ми самі — і причина хвороб, і їх лікар. Бо насправді від нашого духовного здоров'я залежить здоров'я фізичне.

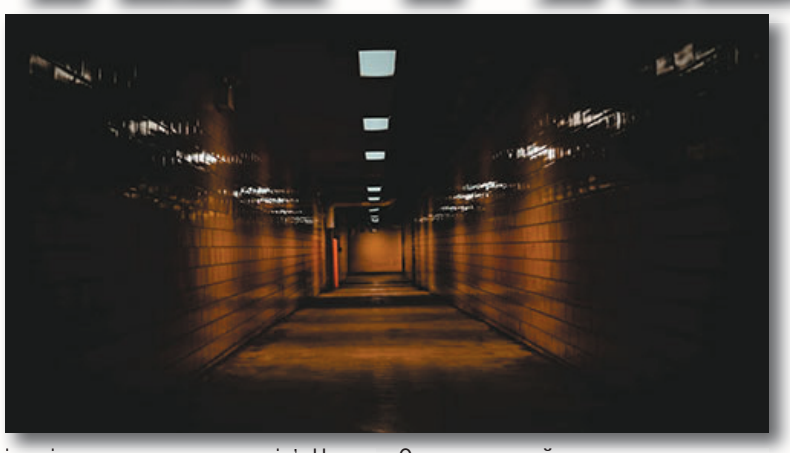

До яких хвороб причетний страх? Таких цілий список: серцево-судинні захворювання й гіпертонія, шлунково-кишкові розлади (наприклад, коліт, хвороба Крона, синдром подразненого кишківника й виразка), головний біль, шкірні хвороби — псоріаз, екзема, стресові вугрі.

Страх знижує імунітет, а це стає причиною частих інфекційних захворювань і розвитку смертельно небезпечних хвороб. Він часто провокує інфаркти, а також раптову смерть.

Страх — дуже сильне почуття, яке тягне за собою потужну психологічну реакцію. Історія повна прикладів раптової смерті людей у результаті пережитого страху.

Один із класичних прикладів згубної дії страху знаходимо в Біблії. Показова історія сталася з людиною на ім'я Навал, що означає «нерозумний» (див. 1 Сам. 25). Його ім'я свідчить, що ця людина не вміла володіти собою: і справді, саме сильний гнів, страх і нестриманість перетворюють багатьох людей на нерозумних.

Навал був заможною людиною, мав багато худоби. Успіх великих скотарів багато в чому залежав від відносин із вільними загонами озброєних мандрівників – ті не тільки не чіпали худобу, але й захищали стада від ворожих набігів. Для стад Навала «огорожею і вдень, і вночі за всі дні, коли [пастухи] пасли стада» (1Сам. 25:16), був загін Давида.

У той час Давид уже був помазаний на царя Ізраїлю, але ще не зійшов на трон. Бог відкинув першого ізраїльського царя Саула, однак той ще залишався при владі. Саул лютував і хотів знищити Давида. І Давиду довелося втікати. За ним пішов різношерстий натовп, який і сформував його бойовий загін. Ховаючись від Саула, кілька сотень озброєних чоловіків зі своїми сім'ями пішли разом із Давидом в глухі місця. Щоб забезпечити себе, вони захищали від нападів отари скотарів, отримуючи за це плату грошима й продуктами.

Настав час стрижки овець. Отари були пригнані з далеких пасовищ. Давид послав людей до Навала, щоб отримати плату за працю своїх соратників. Під час стрижки господарі стад зазвичай були вельми щедрими. Однак Навал відмовився що-небудь дати Давидові та його людям. Він прикинувся, що й гадки не має про службу, яку ті йому відслужили.

Коли Давид почув відповідь Навала, то розлютився, бо це була не тільки публічна образа, але й важкий удар по добробуту загону. Давид вирішив діяти негайно. Він наказав своїм людям відібрати те, що їм належало.

Дружина Навала Авігаїл дізналася від слуг про безглузду поведінку чоловіка і одразу ж стала діяти. Швидко зібрала щедре приношення для загону Давида: «Двісті хлібів, і два бурдюки вина, і п'ятеро приготовлених з отари, і п'ять сеїв сушених зерен, і сто в'язок родзинок, та двісті сушених фіґ, і склала це на ослів» (1 Сам. 25:18). А чоловікові не сказала ні слова.

Вона наказала слугам негайно доставити продовольство людям Давида. Сама ж поїхала позаду, щоб ублагати Давида пощадити її дім. Зустрівши Давида, впала перед ним на коліна й благала пробачити дурість Навала, його жадібність і підлість, просила Давида змінити гнів на милість, прийняти її дари й піти з миром. І Давид погодився.

Повернулася додому Авігаїл у розпалі розкішного бенкету. Вона зрозуміла, що чоловік її не в змозі що-небудь слухати й розсудливо міркувати: «Серце Навала було веселе; він же був дуже п'яний» (1 Сам. 25:36). Тож відклала розмову до ранку. А коли розповіла чоловікові, що весь їхній дім був на волосок від загибелі, «завмерло йому серце його, і став він, як камінь» (1 Сам. 25:37). Іншими словами, у нього стався обширний інфаркт. Навал пробув у комі десять днів і помер.

Ісус попереджав Своїх учнів, що в цьому світі завжди буде страх: «Люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ» (Лк. 21:26). Події у світі та особисті трагедії — ось два джерела смертельного страху.

Деякі дослідники вивчали загибель людей під час ритуалів вуду. Кардіолог доктор Регіс Де Сільва вважає причиною раптової смерті людей під час жертвоприношень саме страх. Сильний страх може викликати фібриляцію серцевого м'яза (стан, при якому окремі групи м'язових волокон скорочуються розрізнено й нескоординовані), зупинку серця і — миттєву смерть.

Ми звикли думати, що фізичний стан людини визначальний, бо, мовляв, як каже відомий афоризм, «у здоровому тілі — здоровий дух». Але Біблія вчить, що насправді все навпаки. Невидимі оку стан душі й духа — ось що визначає наше фізичне здоров'я. І незалежно від того, фізичний чи емоційний стан ви ставите на перше місце, знайте, що вони тісно пов'язані. І важливо розуміти їхню складну взаємодію.

Анна Веренич.

УТІШАЙТЕ, А НЕ ЛЯКАЙТЕ

Ми живемо в особливий час, коли безліч тривог і страхів зусібіч. Інформація засипає просто з ніг до голови. Хочу заспокоїти вас словами апостола Павла з Першого послання до солунян: «А про часи та про пори, брати, не потрібно писати до вас, бо самі ви докладно те знаєте, що прийде день Господній так, як злодій вночі. Бо коли говоритимуть: «Мир і безпечність», тоді несподівано прийде загибіль на них, як мука тієї, що носить в утробі, — і вони не втечуть! А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій. Бо ви всі сини світла й сини дня. Не належимо ми ночі, ні темряві. Тож не будемо спати, як інші, а пильнуймо та будьмо тверезі! Ті бо, що сплять — сплять уночі, а ті, що напиваються — вночі напиваються. А ми, що належимо дневі, будьмо тверезі, зодягнувшися в броню віри й любови, та в шолом надії спасіння, бо Бог нас не призначив на гнів, але щоб спасіння одержали Господом нашим Ісусом Христом, що помер був за нас, щоб, чи пильнуємо ми чи спимо, укупі з Ним ми жили. Утішайте тому один одного і збудовуйте один одного, – як і чините ви!» (1 Сол. 5:1-11).

Сьогодні можна почути дуже мало слів утіхи й розради, значно більше таких, які спонукують панікувати. Насправді кожен важкий історичний період знаменується посиленням складних, песимістичних та апокаліптичних настроїв. Так було ще за часів апостола Павла. Саме тому він і написав процитовані вище слова.

Приводом для написання стала думка, яка поширювалася тоді між людьми, що вже настав день Господній. Ця думка в багатьох вселяла паніку й страх. І апостол Павло, спонукуваний Духом Святим, звернувся до віруючих людей, щоб їх заспокоїти.

Ісус часто говорив Своїм учням: «Не бійтеся! Не лякайтеся!». Він ніс слова миру в їхні серця. Навчав людей віри, правди, любові. І то Він сказав: «Хай ваше серце не тривожиться. Віруйте в Бога і в Мене віруйте».

У нас, людей, котрі вірують, є Князь миру — Ісус Христос. Тому й Павло, який вкоренився у вірі в Господа, пише, що немає необхідності писати про часи й пори.

Ще коли я був хлопчиком, дехто проповідував, що знає час приходу Господа і прихід застане його в живих. І коли той доволі таки авторитетний проповідник помер, я спеціально їхав до Львова на його похорон, щоб переконатися, що він справді помер.

Відтоді минуло понад 35 років, а Христос так і не прийшов. Тому це не наше завдання — дізнаватися, коли прийде Ісус. Важливо турбуватися про те, щоб завжди бути готовими до Його приходу.

А може, і цієї ночі...

Зустріч із Богом у кожного буде своя. І може статися навіть цієї ночі. Зупинилося серденько — і наш прихід настав. Тому Біблія вчить, щоб ми втішали один одного, жили в правді, у любові, у терпінні, у злагоді, зодягнені в броню віри. Не треба сіяти страх і паніку, проповідуючи кінець світу, який, звичайно ж, прийде. Наше завдання — проповідувати Ісуса Христа, до того ж розіп'ятого, Божу силу й Божу премудрість. І завжди бути готовими до зустрічі з Ісусом.

Єдиний цінний страх

Що нині найбільше потрібно людям? Їм украй потрібен Спаситель і Святий Дух-Утішитель. Боже Слово закликає: «Утішайте один одного», а не: «Лякайте, нагнітайте, наводьте страх». Страх і так панує довкола, тому ми не повинні бути знаряддям страху. Ми маємо проповідувати Ісуса, щоб люди бачили вихід, бачили ці чудові двері спасіння, бачили Того, Хто їх любить і їм прощає, Хто хоче простягнути руку допомоги, обняти, як Батько блудного сина.

Господь прийшов спасати грішників. І тому для нас завдання номер один — проповідувати про Спасителя. Не наша місія та роль — вгадувати, коли та за яких обставин Він прийде, і лякати людей цими здогадками. Це не будує, бо страх не має такої здатності.

Єдиний страх, який має цінність, — це Божий страх, коли ми боїмося сказати неправду, завдати болю. Коли боїмося лізти в гріх, як у болото, бо не хочемо завдати болю Тому, хто страждав за нас на Голготі.

Наш спокій – у погляді, зведеному вгору

Тож благословляю вас іменем Господнім. Туліться до Ісуса вірою. Шукайте Його лиця. Усім серцем полюбіть Боже Слово і молитву. І вашу душу, незважаючи на хвилі життєві, на всякі вітри, наповнить спокій у Христі.

Пригадайте притчу про пташку вільшанку, яка жила під водоспадом. Одного разу хтось здивувався: як вона може зберігати спокій, коли над гніздом вирує грізний водоспад? Птаха нічого не відповіла, вона просто звелася вгору...

Наш спокій — у погляді, зведеному вгору. Не слухайте тих, хто вас лякає, а читайте Боже Слово, яке завжди приносить мир, спонукує до добра й любові. У всіх обставинах тримайтеся Ісуса — і Він проведе вас аж до небес.

Михайло Паночко.
Старший єпископ УЦХВЄ.

ЯК СПРАВИТИСЯ З ПОЧУТТЯМ ПРОВИНИ

Римський драматург Плавт говорив: «Немає нічого жалюгіднішого, ніж розум людини, яка усвідомлює свою провину».

Але якщо навмисний гріх залишається безкарним, він врешті-решт роз'їдає сумління (1 Тим. 4:2). І цей злоякісний стан призводить до того, що ви майже не відчуваєте провини, коли грішите.

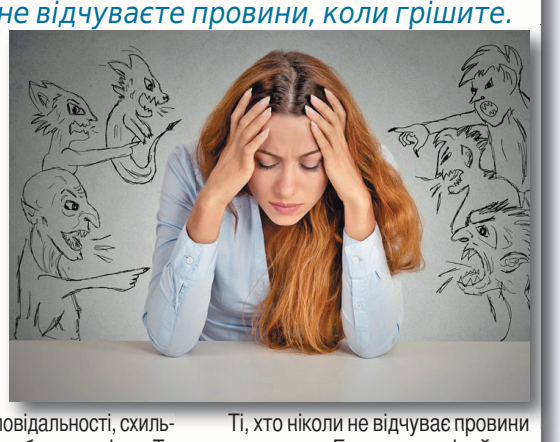

Люди, яким бракує совісті, здатні на все. Більшість же живе десь між двома крайнощами: спаленим сумлінням, з одного боку, і постійним відчуттям провини — з другого.

Ті, хто впевнений, що Бог не притягне їх до відповідальності, схильні залишатися в улюблених гріхах. Та Судний день стане буквальною подією, і кожна година наближає нас до зустрічі в залі Суду. «Бо всі ми маємо з'явитися перед судилище Христове, щоб кожен прийняв належне йому за те, що робив у тілі, чи то добре, чи зле» (2 Кор. 5:10).

Судний день — остаточний доказ того, що «що людина посіє, те й пожне» (Гал. 6:7). І наслідки нашої поведінки — вічні.

Наші гріхи — це кожна думка, слово і вчинок, які не подобаються Богові й суперечать Його досконалим стандартам. Єдиний спосіб почати все з чистого аркуша — прийти до Христа з покаянням і отримати прощення. Інакше Судного дня Закон засудить вас як порушника.

Божий Закон викриває гріхи, а це натомість виявляє потребу в Спасителі. «Закон був поставлений, щоб привести нас до Христа» (Гал. 3:24). Бог використовує провину, а потім благодать, щоб приводити грішників до Господа. Святий Дух засуджує нас у гріхах і веде до хреста (Ів. 16:8-11), де Ісус страждав і помер, щоб заплатити за всі наші гріхи. Розп'яття Христа і Його воскресіння з мертвих дають нам надію на славне майбутнє.

Ті, хто ніколи не відчуває провини за порушення Божих заповідей, забувають про свій справжній духовний стан. Але Бог досконало святий і справедливий. І ніколи не піде проти Своєї природи, щоб залишити гріх безкарним. На щастя, «покарання, що принесло нам мир, було на Ньому (Христі)» (Іс. 53:5).

Було б мудро поміркувати над словами апостола Івана: «Хто вірує в Сина, той має життя вічне, а хто відкидає Сина, той не побачить життя, бо гнів Божий на ньому перебуває» (Ів. 3:36).

Цей текст розкриває одне з хибних уявлень людей про Бога. Людина схильна вважати, що люблячий Бог не може покарати того, хто добрий до інших. Але це не так. Особисті акти людської доброти можуть бути благородними, похвальними й корисними, але жодні добрі справи не здатні змити навіть один ваш гріх.

Ось чому так важливо прийти до хреста зі щирістю, покаянням і вірою. Ісус омиє всі гріхи й замінить провину Своєю любов'ю і прощенням. Коли ви принесете свої гріхи Ісусові, вони віддаляться від вас, «як від заходу схід» (Пс. 103:12).

Д. Д.

СТАРШИМ ПРЕСВІТЕРОМ ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ОБЛАСНОГО ОБ'ЄДНАННЯ УЦХВЄ ОБРАНО РОСТИСЛАВА МУРАХА

У суботу 11 лютого у м. Хмельницькому в домі молитви «Благодать Христа» відбулася звітно-виборна конференція обласного об'єднання УЦХВЄ. Вона зібрала 145 служителів із 54 церков.

Розпочав служіння вступним словом пастор церкви «Благодать Христа» (Озерна) Микола Фурман, який повів присутніх у молитві. Після прославлення (чудовим співом служив сімейний гурт Skubenich brothers) розпочалася звітна частина. Старший пресвітер Хмельницького обласного об'єднання УЦХВЄ Ростислав Мурах розповів, як жили п'ятдесятницькі церкви області протягом останнього року: війна в країні поставила нові виклики: допомога людям у постраждалих регіонах і робота з ВПО вийшли на перший план.

Про місіонерську та євангелізаційну роботу в області звітував завідувач відділу Віктор Мартинович, про служіння молоді розповів керівник Андрій Скубенич, про роботу відділу дитячого служіння — Наталія Савчук. Інформацією про те, як у цей непростий рік живе християнська школа-ліцей «Мої обрії», поділилася її керівник Ірина Гакало. Звітували також керівники інших відділів: сімейного — Віктор Тершівський, жіночого — Наталія Шевчук, соціального — Степан Воленко. Про діяльність відділу підприємців області звітував керівник Валентин Гакало, про освітній процес (до речі, він в області розвивається досить активно) звітував керівник відділу Микола Фурман. Ще у Хмельницькому об'єднанні працює відділ служіння чоловікам, про роботу якого звітував Роман Комаринець.

Після молитви благословення розпочалася виборча частина, під час якої делегати обрали старшого пресвітера на наступні чотири роки. Ним укотре став єпископ Ростислав Мурах. Рішення було прийнято одноголосно відкритим голосуванням.

Делегати конференції також обрали трьох заступників старшого пресвітера. За північний регіон області відповідатиме Жорж Недашківський, за південний — Володимир Чорнописький, а за центральний — Микола Фурман.

Делегати конференції підтримали рішення про присвоєння звання почесного старійшини служителям Василю Собку, Павлу Лучкову та Жоржу Недашківському.

Після цього на учасників чекали семінар Василя Попудника на тему «Війна в Україні та євангельські цінності», а також цікава панельна дискусія за участю Михайла Паночка, Юрія Веремія, Ростислава Мураха та Василя Попудника.

Завершальним словом поділився старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко. Він поблагословив новообрану команду служителів Хмельниччини та звершив молитву за неї.

Валерія Гудик.

ІСТИНА МАЄ КЕРУВАТИ ЦЕРКВОЮ

Братам і сестрам в Україні, а також тим, хто змушений був покинути свою країну через війну, яку розв'язало на території України керівництво рф.

У своїх проповідях і зверненнях щодо подій в Україні деякі служителі за кордоном (здебільшого російськомовні) розмірковують про покарання за гріхи України, про необхідність у покаянні тощо.

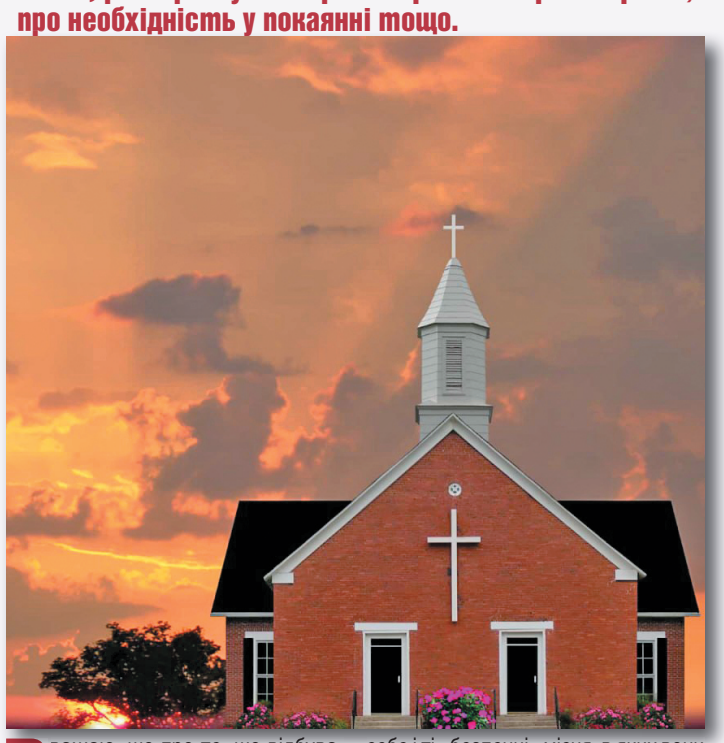

Вважаю, що про те, що відбувається в Україні, потрібно питати Тіло Христа, яке перебуває безпосередньо в Україні. Це дивно, коли Тіло Христа шукає інформацію про події не у своїх братів, які в них втягнені, а в політиків і заангажованих ЗМІ (як це було вже у 2014 році, коли російська церква більше вірила російському телебаченню, а не братам і сестрам в Україні, які були очевидцями тих подій).

Бог говорить зі Своїм Тілом в Україні. Дивно міркувати і радити про те, що відбувається з українцями, сидячи в США або Європі.

Клайв Льюїс у передмові до третього видання своєї знаменитої книги «Просто християнство» пише: «Ще з часів Першої світової війни, коли я служив в піхоті, мене сильно дратують люди, які, сидячи в теплі і безпеці, дають настанови тим, хто перебуває на лінії фронту».

Так, нашій країні справді потрібне покаяння, про що Церква в Україні посилено молиться вже роками. Але наша країна не більше грішна, ніж будь-який інший народ (Лк. 13:1-5).

Ті, що звинувачують Україну в особливій гріховності, звинувачують і себе і ті «безпечні» місця, в яких вони перебувають, закликаючи на них суд. Адже яким судом судите, таким і суджені будете.

Подивімося на факти.

* В Україні на законодавчому рівні заборонена офіційна діяльність чаклунів, ворожок і відьом.

* Заборонені азартні ігри.

* В Україні законодавчо закріплено, що сім'я — це союз між чоловіком і жінкою.

* Конституція України визнає Боже правління над нами: «... усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішнім та прийдешніми поколіннями, керуючись Актом проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 року, схваленим 1 грудня 1991 року всенародним голосуванням, приймає цю Конституцію — Основний Закон України» (Конституція України, Вступна частина)

* Україна — єдина країна з колишнього СРСР, яка засудила ідеологію комунізму і злочини комуністичного режиму. Комунізм і його символіка в нашій країні заборонені.

* В Україні повалені всі пам'ятники Леніну та іншим комуністичним злочинцям.

* В Україні справжня свобода слова і віросповідання.

* В Україні нечувана єдність серед всіх деномінацій.

А тепер скажіть: кому таке може не подобатися: Богу чи дияволу? Хто зацікавлений в тому, щоб все це зупинити?

Пропоную іншу версію того, що відбувається: «По цих справах та по цій вірності прийшов Санхерів, цар ассирійський, і ввійшов в Юдею, і розклався табором проти укріплених міст, і думав здобути їх собі» (2 Хр. 32:1).

Санхерів оточив юдейські міста і захотів їх захопити. Після яких справ? Після ідолопоклонства юдеїв і гріха? Ні! Після того, як юдеї усунули ідолів, відновили богослужіння і заявили про вірність Богові. І прийшов сатана, щоб зупинити Божий рух.

Війна в Україні — це духовна війна Потрібно боротися за пробудження і протистати дияволу — і він втече, як це сталося за днів Єзекії.

Тому висловлювання служителів про те, що події в Україні — це покарання за гріх, вважаю не просто недуховними, але аморальними й цинічними.

Замість того, щоб називати все своїми іменами (війну — війною, вбивць — вбивцями, тиранів — тиранами,а брехню — брехнею), вони говорять про те, чого не розуміють.

Та якщо ти не розумієш, що насправді відбувається, то найкраще, що ти можеш зробити, — менше говорити і просто плакати з тими, хто плаче.

«А Йов відповів та й сказав: „Чув я такого багато, — даремні розрадники всі ви! Чи настане кінець вітряним цим словам? Або що зміцнило тебе, що так відповідаєш? І я говорив би, як ви, якби ви на місці моєму були, — я додав би словами на вас, і головою своєю кивав би на вас, устами своїми зміцняв би я вас, і не стримав би рух своїх губ на розраду! Якщо я говоритиму, біль мій не стримається, а якщо перестану, що відійде від мене?» (Йов 16:1-6).

Вірю, що скоро настане той час, коли нам доведеться молитися про цих «утішителів». Є чорне і біле, є вбивці і жертви. І це найвищою мірою аморально — звинувачувати жертву в той момент, коли її вбивають, і виправдувати її вбивцю.

Таким проповідникам потрібна істина, тому що істина вища за духовний сан. Ні одному служителеві не дана влада над істиною, навпаки, істина має керувати церквою.

Валерій Решетинський.

ЖИТТЄВИЙ ВИБІР

Певно, мало би знайшлося людей, які при здоровому глузді захотіли би почути стосовно себе від Небесного Судді: «Ідіть від Мене, прокляті, у вогонь вічний, уготований дияволу і ангелам його» (Мт. 25:41). Навіть якщо вони взагалі не вірять у можливість Страшного Суду і оголошення на ньому остаточного Божого вироку.

Утім, вірить у такий підсумок власного життя людина чи не вірить, Суд цей неодмінно відбудеться, згідно з Христовими словами: «Небо і земля перейдуть, слова ж Мої не перейдуть» (Лк. 21:33).

Хоча люди і в це можуть не вірити, що, своєю чергою, ніяк не змінює суті справи: «Як людям визначено один раз умерти, а потім суд...» (Євр. 9:27); «І підуть ці на вічні муки, а праведники в життя вічне» (Мт. 25:46).

Не треба вважати, що люди, приречені на вічні муки, — це поголовно вбивці, грабіжники, відступники, розпусники чи військові російської армії, більшість з яких примудряються поєднувати всі ці негативні риси. Багато з приречених могли бути — звісно, у людському розумінні — цілком пересічними, як би їх назвали, «нормальними» людьми: не дуже пиячили (або ж взагалі були непитущими), не зраджували (дружинам або чоловікам), не крали (принаймні, не в таких масштабах, як інші), шанували літніх людей, любили рідних, допомагали ближнім (ну не так часто, деколи)...

Словом, цей список критеріїв «нормальної» людини можна продовжувати і продовжувати, і багато хто в ньому знайде опис і власної особи, проте ця «нормальність» не стане виправданням на Страшному Суді, бо в Небесного Судді будуть дещо інші критерії...

Куди прямуємо особисто ми

Можна було би нагадати ці критерії, процитувавши Матвія 25:35-36. Проте суть навіть не в справах милосердя, які ми виявили до ближніх і які Бог переадресував Собі. Суть — у нашому життєвому виборі, тобто в тому, яким саме життєвим шляхом прямуємо ми, що є нашим дороговказом, які цінності формують його. Адже, як відомо, «ніхто не може двом господарям служити: бо або одного полюбить, а другого буде ненавидіти; або одного триматиметься, а другим знехтує. Не можете служити Богові й мамоні» (Мт. 6:24).

На жаль, переважна більшість обирає світ, мамону. Звідки така впевненість? Із Христових слів: «Входьте вузькими воротами, бо просторі ворота і широка дорога ведуть до погибелі, і багато хто йде ними. А вузькі ворота і тісна дорога ведуть у життя, і мало тих є, хто знаходить їх» (Мт. 7:13-14).

Зважаючи на це, не треба дивуватися Божому суворому вироку начебто «нормальним» людям. Нормальним, звісно, відповідно до людських міркувань, а зовсім не Божих.

«Не любіть світу, ні того, що в світі: хто любить світ, у тому немає любові Отчої. Бо все, що в світі: похіть плотська, похіть очима і гордість житейська, не від Отця, а від світу цього» (1 Ів. 2:15-16).

Проте світ видимий, а Господь, начебто, ні, і більшість людей обирає світ. А у світу є одна нехороша властивість (утім, вона така не одна): він із часом поневолює людину, а через те, що світ вороже налаштований до Бога, намагаючись із самого себе зробити ідола, такого собі божка, то він примушує поневолену людину ставитися вороже до Бога і до всього, що пов'язане з Богом.

Зокрема ставитися до людей навколо як до ворогів, а не як до ближніх, допомагаючи яким, тим самим служиш Богу. Це стосовно згаданих справ милосердя: вони стають приємними і до вподоби Богові лише в тому разі, якщо ми робимо їх саме ближнім, а не чужим людям задля власної вигоди.

Яким шляхом крокуємо ми?

Олександр Чмут
Директор ТрансСвітового радіо

ЩО РОБИТИ ЗІ СМІТТЯМ

Усі нормальні люди регулярно виносять з хати сміття, бо інакше буде неприємний запах. Але, виявляється, ті, що живуть на болотах, кажуть: «Сор із ізби не виносі, а под лавку кині». Чули таку приказку? Цікаво, хто її придумав і яке насправді її значення. Тому що це безглуздо — зберігати сміття в хаті під лавкою. Усім же зрозуміло, що згодом хата перетвориться на смітник і почне смердіти.

До речі, саме так трапилося з росією. Вона назбирала стільки всякого сміття, що засмерділася. І тепер люди десятиліттями обходитимуть боком це звалище під назвою «рускій мір». Ніхто не захоче мати з ними справи.

Я згадав це прислів'я недаремно. Мені закидають, мовляв, я змішав у своїх відео всіх руських пропутінських пасторів докупи і виставив їх на посміховисько. А так негоже чинити з Божими помазанцями. А ще я зачепив тему українських віруючих, які чинять неправду. Коротше кажучи, вляпався по вуха, як у нас кажуть, зачепив за живе. А виявляється, так робити не можна. Не можна казати, що віруючі люди теж грішать; не можна виносити «сміття» з церковної «ізби»; не можна нікому докоряти чи робити зауваження, торкатися будь-якої болючої теми в християнстві, бо ти, виявляється, судиш. Не чіпай, залиш, як є. Подивися краще на себе.

Знаєте, чому церковні люди так гостро реагують на подібні речі? Тому що вважають, що це дискредитує Церкву в очах грішного світу. І це маразм. Виявляється, ми маємо демонструвати світу гарний фасад, розповідати грішникам, що всі віруючі люди абсолютно святі, вони не грішать. Ми маємо показувати світові, які в нас гарні симфонічні оркестри, який правильний зовнішній вигляд, які глибокі духовні пісні...

Хворі на «плюшкіна»

І ви думаєте, що люди на це купляться? Вони хоч і грішники, але все розуміють. Вони духом відчувають, що за всім цим блиском, лицемірством і фарисейством насправді дуже багато бруду. Коли грішні люди в непристойному одязі заходять в наші церкви, вони ж бачать, як ми на них дивимося. Вони відчувають, чи ми їх любимо, а чи насправді для нас важливіший фасад. Наші серця при цьому, на жаль, закриті. Тому що в них дуже багато гордості. А як побачити гордість? Фарисейську гордість можна лише відчути. Сміття завжди тхне. І люди відчувають, де їх люблять, а де зневажають, дивляться зверхньо.

Церква також хворіє на цю російську хворобу під назвою «плюшкін». У церкві також накопичується багато духовного сміття. Ми вдаємо, що все гаразд — правильна зовнішність, гарні традиції, демонструємо покору, святість і смирення... А коли зазирнеш всередину, то жахнешся від того, що там побачиш. І люди не бояться жити з таким сміттям роками — віруючі люди! І все це — у серці людини, яка вірить, що вона — віруюча.

До речі, Ісус Христос наголошував, що саме «зсередини, із людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадіж, душогубства, перелюби, здирства, лукавства, підступ, безстидства, завидющеє око, богозневага, гордощі, безум, усе зле це виходить зсередини і людину опоганює!» (Мр. 7:21-23).

Тепер розумієте, де справжнє звалище? У людському серці. Можливо, ви побачите в цьому тексті знайомі речі — лукавство, гордощі або розпусту... Ці речі вам знайомі тому, що ви їх чините. Чи знаєте ви, що жити з такими речами в серці дуже небезпечно. Біблія говорить, що все це Бог ненавидить. Ці речі несумісні з Його праведністю і святістю. І їм не місце в людському серці. Тому що серце має бути храмом Божим: «Ви Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває...» (1 Кор. 3:16).

Ісус сказав: «Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього» (Ів. 14:23). Задумайтеся над цим. Де збирається закладати Свою оселю Господь? У наших серцях.

Показник — стан серця

Апостол Павло в Листі до ефесян молиться такою молитвою: «Для того схиляю коліна свої перед Отцем, що від Нього має ймення кожен рід на небі й на землі, щоб Він дав вам за багатством слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім, щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою» (Еф. 3:15-19).

Виявляється, Христос має замешкати в серці. І для того, щоб Він міг там перебувати, серце має бути чистим. Далі написано: «Приступімо з щирим серцем, у повноті віри, окропивши серця від сумління лукавого та обмивши тіла чистою водою!» (Євр. 10:22). Насправді це дуже серйозна тема — стан людського серця.

Бог не мириться зі сміттям

А тепер уявіть, що те, чого бажає Господь, раптом стало реальністю і Він оселився в наших серцях. Невже Він буде миритися з усім накопиченим там непотребом і брудом? Невже Він розділить Свій трон з дияволом або з нашим «я»? Невже погодиться жити поруч зі звалищем? Якщо Він сказав Мойсеєві: «Не наближайся сюди! Скинь взуття з твоїх ніг: місце бо, що на ньому стоїш — земля свята» (Вих. 3:5), то невже закриє очі на гірку заздрість і сварливість у серцях?

Ніколи, нізащо і за жодних обставин Господь не буде миритися з беззаконням. Навіть із дрібницями, якщо вони не мають нічого спільного з Його святістю, Він миритися не буде. Коли в Єрусалимському храмі завелося сміття, Ісусові довелося взяти батога і вигнати беззаконників геть зі словами: «Дім Мій буде домом молитви, а ви робите з нього печеру розбійників» (Мт. 21:13). Бог не мириться зі сміттям, навіть якщо його дуже трошки. Він відчуває присутність гріха на відстані і не має з ним нічого спільного.

Що для Бога не в радість

Апостол Яків пише в посланні до Церкви: «Очистьте руки, грішні, та серця освятіть, двоєдушні!» (Як. 4:8). Виявляється, у церкві також є люди з нечистими руками, грішними вустами і двоєдушними серцями. І неважливо при цьому, наскільки ми консервативні, наскільки правильний вигляд маємо ззовні і наскільки благочестиво проходить наше зібрання. Бога при цьому всьому непокоїть лише одне — стан наших сердець. Йому важливо, щоб там не було сміття.

Звертаючись до Свого народу через пророка Ісаю, Господь говорить: «Як приходите ви, щоб явитися перед обличчям моїм, хто жадає того з руки вашої, щоб топтали подвір'я мої? Не приносьте ви більше марнотного дару, ваше кадило огида для мене воно» (Іс. 1:12-13). Кадило стало для Бога огидою... Як влучно сказано. Ніби про сьогодення. Скажіть, будь ласка, хіба кадило московських попів, які благословляють війну в Україні, не стало для Бога огидою? І далі Господь говорить вражаючі слова: «Новомісяччя ваші й усі ваші свята ненавидить душа Моя їх: вони стали Мені тягарем, Я змучений зносити їх. Коли ж руки свої простягаєте, я мружу від вас Свої очі! Навіть коли ви молитву примножуєте, Я не слухаю вас, ваші руки наповнені кров'ю...» (Іс. 1:14-15).

Ось, виявляється, яка точка зору Господа на всі наші богослужіння і свята, якщо в серці — бруд. Для Бога не в радість усі ось ці дзвони, кадила, пишноти — це тягар для Нього. Уже пізніше Христос, звертаючись до фарисеїв, скаже: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, які гарними зверху здаються, а всередині повні трупних кісток та всякої нечистости!» (Мт. 23:27).

Не можна миритися зі сміттям

Бог ніколи не вчив приховувати і замовчувати гріхи. І тому коли мені кажуть, що те, що робиться всередині Церкви, не можна виносити назовні, не можна критикувати служителів, не можна говорити, що віруючі теж грішать, то я з цим категорично не згоден. У Слові Божому знаходимо силу-силенну історій про те, як Господь виявляв сміття в Церкві і викидав його геть зі Свого храму. Наприклад, церква в Коринті. Це І століття — ще живі апостоли Христові. Апостол Павло пише листа, де говорить, що в коринтян є гріх, нечуваний навіть у поган. І Павло не мириться з цим сміттям. Він наказує: «Тож вилучіть лукавого з-поміж себе самих!» (1 Кор. 5:13). І ми читаємо про це сьогодні. Не можна дозволяти гріховному брудові залишатися в Церкві, інакше вона засмердиться.

За першоапостольської Церкви був один діяч, якого важко назвати служителем, — Діотреф. Апостол Іван не залишив його гріх без уваги. Він написав листа, де відверто сказав про його диктаторське правління: «Я написав до церкви, але Діотреф, що любить бути першим у них, нас не приймає. Тому коли прийду, згадаю його діла, які він робить, докоряючи нам поганими словами. І не задовольняється цим, але й сам братів не приймає: а тим, що хочуть приймати, забороняє і викидає з церкви» (3 Ів. 1:9-10).

Христос, відправляючи листи сімом церквам в Малій Азії, говорить про те, що в їхньому середовищі дуже багато бруду. До ангела церкви в Тиятирах Він пише: «Але маю на тебе, що жінці Єзавелі, яка каже, ніби вона пророкиня, ти попускаєш навчати та зводити рабів моїх, чинити розпусту та їсти ідольські жертви» (Об. 2:20).

Зберігати таке сміття в середовищі християн заборонено. Це смертельно небезпечно. Це обов'язково призведе до духовної хвороби або навіть смерті. Потрібно дозволити Господу очистити нас від усякого бруду, зацарювати в наших серцях.

Свого часу Давид молився: «А помилки хто зрозуміє? Від таємних очисть Ти мене» (Пс. 19:13), і ще: «Відверни лице Твоє від гріхів моїх і зітри усі мої провини. Серце чисте створи мені, о Боже, і дух потужний віднови в нутрі моїм» (Пс. 51:11-12). А ви молитеся такою молитвою?

Нам потрібне очищення

Лише люди з чистими серцями зможуть побачити Бога. Це слова Христа: «Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать» (Мт. 5:8). І, відповідно, люди з нечистими серцями Бога не побачать. Про це також написано в Слові Божому, у Книзі Об'явлення: «І не ввійде до нього нічого нечисте, ані той, хто чинить гидоту й неправду; але тільки ті, що записані в книзі життя Агнця» (Об. 21:27).

Нам потрібне серйозне очищення. Саме до цього закликає нас Біблія. Саме сьогодні Бог поміщає нас в обставини, де легковажне ставлення до цього питання неможливе. Ми живемо в час, коли смерть дихає нам в лице. І якщо в момент смерті наші серця виявляться нечистими, наслідки важко собі уявити.

«Отже, маючи такі обітниці, улюблені, очистімо себе від усякої нечистоти тіла та духа, чинячи святість у страху Божому» (2 Кор. 7:1). І нехай нам у цьому допоможе Господь!

МОЛОДІЖНІ ЛІДЕРИ ЦЕРКОВ ЛЬВІВЩИНИ ВЧИЛИСЯ ЗРОСТАТИ В ЧАСИ КРИЗИ

Як жити, служити та бути лідером у час кризи? Відповідь на це запитання шукали молодіжні лідери церков Львівщини під час ретриту, що проходив 10-11 лютого у с. Гончарі біля Львова.

На захід зібралося близько 70 делегатів — дехто з молодіжних лідерів приїхав з братами, які згодом зможуть перейняти їхнє служіння в церкві.

Розпочав зібрання перший заступник старшого пресвітера Львівського обласного об'єднання церков ХВЄ Віктор Семенюк. А далі директор Департаменту молоді УЦХВЄ Іван Білик провів семінар на тему «Лідерство в час кризи».

Одна з головних його порад — дивитись на Ісуса, адже, щоб вести й бути лідером, потрібно мати орієнтир. При цьому важливо орієнтуватися не на людей (їхні судження), а працювати задля слави Божої. І зважати на те, що люди, які думають так, як ми, не дозволяють правильно оцінювати ситуацію. Тому в команді мають бути як однодумці, так і ті, хто думає інакше. Адже Йона тільки в череві великої риби (читайте — в агресивному середовищі) зміг переосмислити ситуацію.

Приємною несподіванкою для молоді стала зустріч зі старшим єпископом УЦХВЄ Михайлом Паночком. Він нагадав, що основна місія Церкви — благовіст грішним людям. Павло змінився після зустрічі з Христом, тому й нам варто пам'ятати, що лише зустріч з Христом веде до потрібних і важливих змін у житті людини. Кожен, хто хоче бути щасливим, повинен віддати своє життя Богу. Михайло Степанович доступно і змістовно відповів на запитання присутніх.

Учасники ретриту мали багато часу для спілкування та молитви. Своїми враженнями поділився Богдан Пічний, керівник молоді смт Нового Яричева: «На таких заходах формуєшся як служитель і переймаєш досвід тих, хто пройшов цей шлях і досяг успіху. Часто при намаганні більше служити приходить втома, тому такі заходи, як цей ретрит, підбадьорюють та додають сили. А спілкування з різними людьми мотивує і надихає».

Очільник молодіжного відділу Львівського обласного об'єднання УЦХВЄ Маркіян Клепач поділився думками щодо того, чому у воєнний час такі ретрити необхідні.

«Ми хочемо, щоб молодіжне (та й не тільки) служіння зростало й розвивалося. Але, очевидно, для цього потрібні підготовлені люди. У Біблії є не лише події та чудеса, а й люди, через яких Бог діє. Людей потрібно розшукати, зростити, побудувати з ними відносини. Нині непростий час, я б сказав навіть, час серйозної кризи, тому потрібно робити кроки для її подолання. І саме тому навіть у час війни ми проводимо такі заходи», — підкреслив служитель.

За словами Маркіяна, щоб ефективно служити, потрібно мати спільні цілі та порозуміння. А для цього щонайменше потрібно разом проводити час. Власне, це організатори і врахували при плануванні програми заходу.

«На кожному такому ретриті завжди є щось особливе. Для мене цього разу це була атмосфера дружнього спілкування (мобільна мережа майже не працювала). Спільний спів хвали для Бога та молитви дуже об'єднали нас. А ще я побачив багато молодих людей, які мають правильне, здорове бажання зростати особисто та служити людям. Це мене дуже надихає», — поділився лідер молоді.

Оксана Сухарина.
Назар Левицький.

МІСТА І СЕЛА В ХАРКІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ НЕ ЗАЛИШАТЬСЯ БЕЗ ТЕПЛА

Через ворожі обстріли багато міст та сіл Харківщини зазнали руйнувань. Люди живуть у складних умовах — без світла та газу. Тому Харківська церква Святої Трійці протягом трьох тижнів розвозила пічки-буржуйки для мешканців області.

Велика подяка небайдужим людям, які підтримали це служіння. Завдяки громадській організації «Молодіжний рух «Будь вільний» (засновник — Рух молоді УЦХВЄ), а також Канадсько-Українській Фундації та Конгресу українців Канади багато сімей вже отримали металеві пічки. А значить, зменшилась кількість сімей, яким доводиться потерпати, що одного дня вони можуть не прокинутися через холод. «Дуже вдячна за таку допомогу в цей тяжкий час. За те, що відгукнулися і не залишили нас», – каже Галина з міста Ізюму.

Ситуація в Харківській області залишається складною: лунають вибухи, у багатьох немає роботи, а отже, і стабільності, сім'ї не можуть почуватися у безпеці. Однак Бог не залишає Своїх дітей. Служителі та члени церкви Святої Трійці свідчать, що Господь по-особливому благословляє Харківщину.

На сьогодні буржуйки вже отримали в Ізюмі, Балаклії, Пришибі, Миловому, Ківшарівці, Люботині, Високому. І це тільки початок.

Влада Герасим.

ПОДОРОЖ ІЗ КОТЕЛЬВИ У ЛИМАН

Тут, попри скруту, долаючи труднощі, живуть люди з вірою в настання миру

На годиннику п'ята ранку. У церкві ХВЄ «Нове життя» в місті Котельві на Полтавщині все готово для виїзду з черговою гуманітарною місією на Донеччину. Цього разу в далеку й ризиковану подорож, таку потрібну на Донбасі, вирушаю і я: як журналіст і водночас помічник пастора Петра Устимчука в його волонтерській діяльності. До Лиману веземо 12 «буржуйок» та продуктові набори, які надійшли від церков із Заходу України.

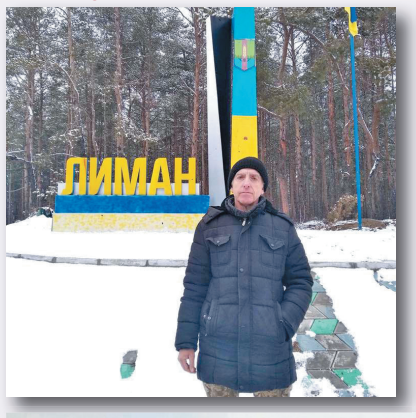

Один за одним проїжджаємо блокпости на в'їзді та виїзді з Охтирки, Богодухова, Харкова, Чугуєва, Ізюма... Військові, дізнаючись, що веземо цивільним «гуманітарку», чемно бажають нам щасливої дороги. О 7.30 дістаємося до одного з дев'яти районів Харкова — Холодногірського. Місто живе звичним життям, година пік, і люди заклопотано поспішають на роботу. Про війну нагадують деякі частково пошкоджені ворожими ударами багатоповерхівки та раптовий звук повітряної тривоги. У Харкові заїжджаємо до одного з місцевих підприємців, Сергія, який, за попередньою домовленістю, виготовив деталі для комплектування до двадцяти буржуйок, а труби до них надав Андрій Сотник.

Харків уже позаду, а за ним і Чугуїв. На черзі — Ізюм. Обабіч шляху де-не-де помічаємо спалену ворожу військову техніку, вздовж дороги — сотні гектарів необроблених полів, зарослих суцільними бур'янами. На них могли би колоситися золотава пшениця, цвісти соняшник, якби не ця клята війна...

Багато обірваних ліній електропередач. Оскільки великий міст через річку Сіверський Донець зруйнований, на той берег дістаємося понтонною переправою. Перед Ізюмом — села Коробочкіне, Чкаловське, де чимало зруйнованих будинків. В'їжджаємо в саме місто. Як тут «порядкували» росіяни, видно з багатьох вщент розтрощених, розбитих ворожими снарядами багатоповерхівок, об'єктів цивільної інфраструктури. Біля банкомата ПриватБанку — величезна черга. Відразу за Ізюмом розташоване село Кам'янка, яке практично стерте з лиця землі. Такої ж гіркої долі зазнало й село Долина Слов'янського району. Від побаченого стає просто моторошно...

Чим ближче до кордону з Донецькою областю, тим частіше зустрічаємо військових — рухаються на різній воєнній техніці нам назустріч і у зворотному напрямку. Приємно бачити синьо-жовті прапори, встановлені на в'їзді в область, які майорять по обидва боки від траси. На годиннику 10.20. Праворуч – Слов'янськ, вдалині видніється місцева ТЕЦ, прямо за кілька десятків кілометрів від нас — Бахмут. За якусь мить повертаємо наліво, у бік Лиману. Під час окупації це місто зазнало багатьох руйнувань. Чимало місцевих жителів виїхали, залишилися переважно пенсіонери, особи з інвалідністю. Українські війська звільнили Лиман від рашистів 1 жовтня минулого року.

Нас зустрічає знайома Петра Устимчука Раїса Гнєзділова. Вона — вчителька початкових класів. Оскільки школа нині на замку, відповідає за розподіл привезеної гуманітарної допомоги згідно зі складеними списками.

У тутешньому дитячому садку розташовано пункт обігріву. Саме сюди нас запрошує Раїса Миколаївна. Всередині приміщення людно, встановлено дві буржуйки. Нас пригощають гарячим чаєм. Знайомлюся з кількома місцевими жителями.

62-річна Тетяна Куліш із чоловіком Олександром проживають у невеличкій літній кухні, оскільки 23 травня в їхню хату вцілила ворожа ракета. Донька з 13-річним внуком виїхали з міста. За словами жінки, як тільки починався обстріл, дитина дуже лякалася й мерщій тікала в підвал. Коштів, аби податися в безпечніше місце, у літнього подружжя Кулішів немає, бо на двох отримують одну пенсію.

Олена Полякова сама без чоловіка виховує двох дітей. Старшому, Данилу, 17 років, меншій доньці, Софійці, яка має інвалідність, — 11. Спілкуючись із жінкою, дізнаюся, що через два ракетні удари знесло дах у п'ятиповерхівці, де вона проживає на першому поверсі.

— Було дуже страшно жити в очікуванні, що це може повторитися, — каже Олена Павлівна. — Дякувати Богу, це жахіття моя сім'я пережила і ми залишаємося в місті.

Роман Заярний — пенсіонер, він теж не має можливості виїхати з міста. До війни мешкав у приватному секторі. Якось і в його будинок прилетіла ворожа ракета. Чоловік безмежно вдячний волонтерам за підтримку в ці нелегкі часи.

... Із гуртом людей, які зібралися тут, у пункті обігріву, прямуємо на територію поблизу дитячого садка, де зупинився наш мікроавтобус. Починаємо видавати лиманцям буржуйки, деталі для комплектування до них, а ще — 120 продуктових наборів загальною вагою близько 720 кілограмів. Люди не перестають нам дякувати.

За якусь мить під'їжджає ще один мікроавтобус.

— Це Юрій Сухих, пастор церкви з сусіднього Краматорська, — пояснює Петро Устимчук.

Йому передаємо іншу партію продуктової гуманітарної допомоги — 200 банок м'ясних консервів, 150 кілограмів цукру, 150 пляшок олії та стільки ж упаковок паштету, а також сотню півлітрових баночок домашнього плову. Додаємо й близько пів тисячі свічок. Усе це пастор Юрій планує доставити в Краматорськ і в села поблизу Бахмута. Про те, що в ці хвилини там тривають важкі бої, нагадує монотонне відлуння вибухів, яке не стихає впродовж усього нашого перебування в Лимані.

На прохання Раїси Гнєзділової п'ять буржуйок веземо людям додому. По дорозі зустрічаємо дідуся з оберемком дров. Від його хати залишилася лише купа цегли. Старенький знайшов собі прихисток у маленькій літній кухні по сусідству. Почувши, що йому привезли буржуйку, ледь стримує сльози...

Сутеніє. Час повертатися до Котельви. Відчуваємо втому від багатогодинної поїздки, але ще більше — задоволення від того, що надали таку важливу й необхідну допомогу людям, які, попри скруту і труднощі, залишаються у своєму рідному містечку Лимані, визволеному від окупантів. Живуть з вірою в мир і в таку бажану для всіх нас Перемогу.

Анатолій Джерелейко.

ТРИ НОВІ ЦЕРКВИ УТВОРИЛИСЯ НА КИЇВЩИНІ ЗА ОСТАННІЙ РІК

«Бог добрий та має ціль навіть тоді, коли довкола незрозумілі обставини», — сказав на початку чергової пасторської зустрічі служителів Київського обласного об'єднання УЦХВЄ старший пресвітер області Олександр Озеруга. Він підбадьорив пасторів, котрим сьогодні доводиться служити багатьом людям, що опинилися у надскладних ситуаціях. Пастори молилися, щоб Бог їх зміцнив і вони могли й надалі з любов'ю звіщати Добру Звістку.

«Київське обласне об'єднання за останні роки збільшилося на 11 церков, три з яких утворилися вже під час війни. Відкриття церкви — це крок особливої віри та наполегливої праці, але докладені зусилля того варті», — підкреслив відповідальний за благовіст КОО, перший заступник старшого пресвітера Іван Коханевич. Він зауважив, що, служачи місцевим церквам, пасторам важливо тримати в фокусі місіонерство.

В інформаційній частині зустрічі йшлося про справи на місцях. У смт Клавдієвому збирають кошти на підстанцію та ліхтарі для ЗСУ. В Обухові церква подарувала для сімей ліхтарі на сонячних батареях. У Фастові продовжують надавати допомогу для містян, а також регулярно везуть гуманітарну допомогу у зону бойових дій. У с. Семиполках все більше людей приходить до церкви, розпочали домашню групу у м. Калиті. У с. Крюківщині триває співпраця з органами влади у наданні гуманітарної допомоги, ще віряни допомагають сім'ям військовослужбовців. У с. Тарасівці активно розвиваються групи з вивчення Біблії.

Серед інших питань, що розглядалися під час робочої наради, була пропозиція обласної ради об'єднання відзначати всі церковні свята за григоріанським календарем, а старі дати використовувати як привід для благовісту.

Вирішили також налагоджувати інформаційну комунікацію. Добрий приклад діяльності церкви потрібно висвітлювати в соціальних мережах. «Серед лихоліття, яке чиниться сьогодні в країні, стаються чудові речі, які робить Бог через Церкву. Це новини, про які варто розповідати, адже вони слугують взірцем і додають надію», — зазначив Вадим Корольчук, керівник медіавідділу області.

Насамкінець зазначимо, що гостинно приймала пасторів церква «Благодать» у Софіївській Борщагівці. Наступну зустріч заплановано на березень.

Chve.org.ua.

БУВАЮТЬ ДНІ...

Бувають дні, коли ми почуваємося сильними, як Ісус Навин і Калев — готовими до бою.

Бувають дні, коли ми почуваємося, як Єремія — біль нашого серця занадто великий.

Бувають дні, коли ми почуваємося Йовом: просто хочемо померти.

Бувають дні, коли ми почуваємося Саррою: сумуємо через те, чого немає, і «сміємося» через те, що неможливо.

Бувають дні, коли ми почуваємося Петром: просто хочемо заперечувати все та всіх.

Бувають дні, коли ми, як Мойсей: боїмося, що не зможемо говорити.

Бувають дні, коли ми почуваємося Павлом: просто хочемо писати листи та зміцнювати братів.

Бувають дні, коли ми, як Йона: просто хочемо уникнути своїх обов'язків.

Бувають дні, коли ми почуваємося добрим самарянином: хочемо робити добро хай там що.

Бувають дні, коли ми почуваємося Даниїлом: наша сила в молитві, і ніхто не може нас зупинити.

Бувають дні, коли ми почуваємося Анною: не особливо хочемо їсти, просто хочемо плакати.

Бувають дні, коли наша віра — як в Авраама, і ми здатні перемогти все, перестрибнувши через перешкоди.

Бувають дні, коли ми дивимося на пагорби й запитуємо: «Звідки прийде моя допомога?».

Це не означає, що ми сильні чи слабкі. Це означає, що ми всього лише люди, і ми обмежені.

Незалежно від того, як складається сьогодні ваш день, Бог із вами сьогодні, завтра і навіки.

«Не бійся, з тобою бо Я, і не озирайсь, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю» (Іс. 41:10).

БУДЬ ЯК ЕСТЕР

11 лютого Бог дав нам ще одну можливість поспілкуватися з жінками за курсом «Вчимося життєвим принципам у жінок Біблії» у Херсонській церкві «Живе джерело». Цього разу ми вибрали Естер.

Готуючись до занять, Ольга Бовкун вирішила ще раз перечитати Книгу Естер, і Бог повів її, як і Естер, у триденний піст з молитвою за захист її багатоповерхівки і всього району.

І коли Оля разом із дітьми молилася, виходячи з посту, почався обстріл, посипалося скло. У той момент Оля стояла саме біля вікна, та Бог зберіг її (залишився лише синець). Найбільше «постраждав» торт, який вона приготувала на жіночу зустріч. Усі мешканці дому так само живі й неушкоджені. Слава Богу, Який покликав Олю до молитви клопотання.

На зустріч, дуже неочікувано для організаторів, прийшли близько 200 жінок, які раніше не відвідували зібрань. Цю духовну спрагу можна порівняти хіба з пробудженням 90-х.

Після благословення пастора церкви Юрія Колесника організаторки читали Книгу Естер, мотивували продовжувати читати її і вдома, вчитися бути вдячними, здатними до змін, слухняними Богові, гарними всередині і зовні... На запитання: «Яку жінку можна назвати гарною» із зали прозвучала одностайна відповідь: «Добру!».

Наприкінці спілкування всі охочі отримали в подарунок Біблії.

Відгуки учасниць слугують найкращим свідченням про те, що такі зустрічі дуже потрібні.

«Історія життя Естер мене дуже зацікавила».

«Сьогодні я зрозуміла, що Аллах — не істинний Бог».

«Коли тобі добре і навіть коли погано, важливо зауважувати потреби інших».

«Ти можеш впливати на кожному місці».

«Я, як і Естер, буду щодня молитися за свою країну».

«Та чого ж ви зупинилися на найцікавішому місці?..»

Ми продовжимо вчитися в Естер і надалі — на суботніх зустрічах у церкві «Живе джерело».

А тим часом Бог закликає кожну з нас до посту і молитви за нашу землю...

Анна Верених.

ВИ – СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ

З часу гріхопадіння людство нестримно деградує. Як у природі, так і в духовному світі темрява — це або неспроможність бачити, або відсутність світла. Морок у людському суспільстві існує там, де немає Божого провидіння, немає розуміння Його волі і шириться беззаконня. Спаситель увійшов саме в такий світ, щоб принести людям світло, яке виходить від Творця, Його чистоту, святість, праведність, величність. Адже «Він був сяйвом слави та образом істоти Його (тобто Небесного Отця)» (Євр. 1:3).

Пророк Ісая задовго до цього сказав: «Народ, який в темряві ходить, Світло велике побачить, і над тими, хто сидить у краю тіні смерти, Світло засяє над ними!» (Іс. 9:1).

Світло дає можливість розпізнавати, відрізняти, бачити, знаходити, орієнтуватися... З початку творіння Бог розігнав темряву світлом. Про це розповідається так: «А земля була пуста та порожня, і темрява була над безоднею, і Дух Божий ширяв над поверхнею води. І сказав Бог: «Хай станеться світло!». І сталося світло. І побачив Бог світло, що добре воно, і Бог відділив світло від темряви. І Бог назвав світло «День», а темряву назвав «Ніч». І був вечір, і був ранок — день перший» (Бут. 1:2-5).

Такий же вплив на душі людей має Його Слово і сьогодні: «Бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої — в особі Христовій» (1 Кор. 4:6).

Євангеліст Іван не називає світлом одного з найбільших Божих пророків, посланого приготувати дорогу Господові, але каже про нього як про того, хто свідчив про світло: «Він прийшов на свідоцтво, щоб засвідчити про світло, щоб повірили всі через Нього. Він тим світлом не був, але свідчити мав він про світло. Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ» (Ів. 1:7-9).

Даючи людям надію на кращу долю, Ісус Христос говорив: «Я — світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Ів. 8:12).

Зрозуміло, що йти за світлом бажали далеко не всі, багатьом подобалося жити в темряві. Тому «суд же такий, що світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбили, як світло, лихі бо були їхні вчинки! Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло і не приходить до світла, щоб не зганено вчинків його. А хто робить за правдою, той до світла йде, щоб діла його виявились, бо зроблені в Бозі вони» (Ів. 3:19-21).

Про особливу місію Своїх послідовників Ісус Христос говорив: «Ви — світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори. І не запалюють світла, щоб поставити його під посудину, але на світильник, і світить воно всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:14-16). Найперше добрі діла вірних є тим світлом, яке приваблює людей, викликає в них інтерес та бажання пізнати Бога.

Таке порівняння розкриває справжнє покликання християн зокрема і Церкви загалом, показує, як впливати на цей грішний світ. Світло має надзвичайне значення для всіх творінь. Це одна з передумов існування життя. Багато рослин тільки на світлі розквітають в усій красі. Люди чимсь схожі на них — коли наближаються до Бога, то набувають Його прекрасного образу і подоби, які колись були втрачені внаслідок провини перших людей. Характерно, що Адам, згрішивши, намагався заховатися від Бога, бо втратив інстинкт йти на світло.

Апостол Іван застерігав віруючих від самообману та навчав, що прощення провин, спільність з Богом та християнська єдність відбуваються при світлі: «Бог є світло, і немає в Нім жадної темряви! Коли ж кажемо, що маємо спільність із Ним, а ходимо в темряві, то неправду говоримо й правди не чинимо! Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і Кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:5-7).

У своєрідній формі розповідаючи про творення світу, апостол розкриває істину про природу духовного світла, яке є життям та походить від Ісуса, Слова Бога: «На початку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було на початку. Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього. І життя було в Нім, а життя було Світлом людей» (Ів. 1:1-4). І далі вказує на безперервну боротьбу, яка ведеться між світлом і темрявою, життям і смертю, добром і злом: «І світло у темряві світить, але темрява не обгорнула його» (Ів. 1:5). Темрява не змогла поглинути Ісуса Христа, Який був тим світлом.

Нам усім знайомий вислів «темрява згущується». Так кажуть про погіршення духовної атмосфери через прогресування гріха і поширення беззаконня. Але насправді це не темрява згущується, це світло гасне, бо темрява розганяється і зникає там, де приходить світло. Тому Церква, яка втрачає силу духовного світла, стає терпимою та байдужою до гріха. Християни перестають бути світильниками для світу, і «темрява згущується». Ісус Христос про це казав: «Отож, коли світло, що в тобі, буде темрявою, то яка це велика темрява!» (Мт. 6:23).

Павло нагадує ефесянам про високе покликання християнина: «Ви бо були колись темрявою, тепер же ви світло в Господі, – поводьтеся, як діти світла, бо плід світла знаходиться в кожній добрості, і праведності, і правді. Допевняйтеся, що приємне для Господа, і не беріть участи в неплідних ділах темряви, а краще й докоряйте» (Еф. 5:8-11). А Бог, звертаючись до церкви в Ефесі, каже: «Отож, пам'ятай, звідки ти впав, і покайся, і вчинки давніші роби. Коли ж ні, то до тебе прийду незабаром, і зрушу твого світильника з його місця, якщо не покаєшся» (Об. 2:5).

Пророк Даниїл провіщав про важливу роль віруючих людей наприкінці цієї епохи історії: «А розумні будуть сяяти, як світила небозводу, а ті, хто привів багатьох до праведності, – немов зорі, навіки-віків» (Дан. 12:3); «Він відкриває глибоке та сховане. Знає те, що в темряві, а світло спочиває з Ним» (Дан. 2:22).

Християни, очі сердець яких просвітив Своїм Духом Господь, повинні бути активними, духовно сильними, впливовими та готовими до зустрічі з Ісусом Христом. Апостол Павло писав про це: «Ви ж, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, немов злодій. Усі ви – сини світла і сини дня; ми не сини ночі або темряви. Тому не спімо, як інші, а пильнуймо та будьмо тверезі. Ми ж, сини дня, будьмо уважні, одягнувшись у броню віри та любові і надівши шолом спасіння» (1 Сол. 5:4-8). Тому будьмо світлом для світу!

Ігор Крощук.

ЄВАНГЕЛІЄ ДВОМА СЛОВАМИ

Новий Заповіт — це, фактично, збірка листів, написаних до церков. Багато з них написав апостол Павло. А листам властива певна формула. Вони починаються з ідентифікації автора, із підтвердження того, кому написаний лист, а потім іде привітання. І в цих вступах є дещо дуже важливе.

У вступі до більшості зі своїх листів до християнських церков апостол Павло вживає слова «благодать і мир». Це, фактично, його привітання слухачам. І в ньому захована глибока суть. Павло нагадує своїй аудиторії про те, що вони, колись безнадійні грішники, а тепер діти Бога, мають щось спільне. І це спільне — благодать і мир.

Грецьке слово «благодать» — charis — вжите у Новому Заповіті 116 разів. Благодать — це ласка. Це прийняття. Благодать безплатна в тому сенсі, що ніхто не очікує взамін за неї щось отримати. Джерелом благодаті є не об'єкт, який її отримує, а доброта, любов і турбота щедрого Дарувальника.

Дж. Пакер писав: «Бог добрий до всіх певним чином, але до деяких — добрий у всьому». Ми — ті «деякі».

Усі релігії світу зводяться до певного роду обміну. Люди приносять своєму «богові» чи то добрі вчинки, чи гроші, чи інші жертви, а за це він дає їм частину своїх благ. Християнство стоїть осторонь від цієї системи, бо засноване на благодаті, яке прямо побудоване на доброті Бога. Ми ніщо не можемо зробити, щоб хоч якось відплатити Йому. «Бо благодаттю ви спасенні через віру, і це не від вас; це дар Божий — не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-10).

І до чого благодать веде християнина? До миру.

Для нас мир означає відсутність конфліктів. І це, звичайно, так. Бо ми всі колись були ворогами Бога, воювали з Ним. Але завдяки Христу цей конфлікт переріс у славне усиновлення: «Отож, виправдані вірою, маємо мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа» (Рим. 5:1).

І мир не тільки з Богом, але і зі своїми ближніми, бо через Свою смерть Ісус приніс примирення як у наші вертикальні, так і у горизонтальні стосунки.

Але в біблійному розумінні мир — це не просто відсутність конфлікту; це ще й цілісність, повнота, коли нічого не бракує. І це те, що ми маємо у Христі.

Бо у Христі Бог дав нам усі духовні благословення на небесах (див. Еф. 1:3). Нам нічого не бракує, коли ми маємо Христа. Він знову зробив нас цілісними людьми.

Коротко кажучи, Євангеліє — це благодать і мир. І ці два слова сьогодні є добрим нагадуванням для наших душ. У бурхливому світі, у невизначеному майбутньому ці два слова можуть заохотити нас звернути свій погляд, а потім і свою душу до того великого пагорба на Голготі, звідки приходить нам допомога.

Майкл Келлі.

ОКУПАНТИ НАСИЛЬНО ВИВЕЗЛИ З УКРАЇНИ ПОНАД 16 ТИСЯЧ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ

З початку повномасштабного вторгнення російські війська насильно вивезли до рф понад 16 тисяч українських дітей. Про це розповів керівник Департаменту протидії злочинам в умовах збройного конфлікту Офісу Генпрокурора Юрій Бєлоусов.

За даними Генпрокуратури, наразі відомо про 16 тисяч дітей, яких примусово депортували на територію рф, але, за словами Бєлоусова, їх може бути набагато більше. Така ж ситуація із загиблими мирними жителями.

«Офіційно 9,5 тисячі цивільних осіб вбиті. Однак ми розуміємо, що їх в десятки разів більше. На жаль, нині ми не можемо підтвердити всі випадки, тому даємо такі стримані цифри», — заявив він.

Юрій Бєлоусов наголошує, що питання примусової депортації дітей дуже складне, адже наразі ніхто не може назвати точних цифр.

«Як юристи, ми оперуємо лише фактами, які точно можна підтвердити. Але, як люди, розуміємо, що мова може йти про десятки, можливо, навіть сотні тисяч дітей, яких вивезли до росії. Можливо, навіть мільйон. Точні цифри ми зможемо назвати лише коли будуть деокуповані наші території. Утім, навіть тепер важко уявити, скільки дітей вивезли лише з Маріуполя», — підкреслив він.

Очільник Департаменту додав, що мета вивезення українських дітей на територію Росії — позбавлення їх ідентичності. Такі дії дають підстави вважати, що в Україні відбувається геноцид, і це найважчий злочин, який буде доводитися в різних юрисдикціях.

«Верхівка політичного керівництва росії понесе відповідальність за геноцид у Міжнародному кримінальному суді. Частина злочинців за вчинення геноциду відповість, сподіваємося, в межах універсальної юрисдикції, аби їх засуджували в національних судах. Окрім цього, у нас є десятки тисяч воєнних злочинів. Наразі ми на тому етапі, коли з воєнних злочинів намагаємося скласти пазл та загальну картину геноциду», — підсумував Бєлоусов.

Як повідомляє LB.ua, за даними ювенальних прокурорів в Україні внаслідок збройної агресії рф загинула 461 дитина.

LB.ua.

№ 2 (221)
ЛЮТИЙ 2023 р.
Виходить щомісяця

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф–редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ
Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.
Р/р UA 693052990000026001025500907, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726